

živé SLOVO

1999
ROČNÍK XXXI

4

**Ale nad to
nado všetko
oblečte si
lásku,
ktorá je
pojivom
dokonalosti**

Kološanom 3,14

Milí čtenáři,
setkáváme se naposledy na stránkách našeho časopisu, který má letopočet, počínající číslem 1. Tento přechod je (ač je zcela normální a logický) pro řadu lidí něčím výjimečným. Mnozí lidé žijí v obavách, co se stane na přelomu roku, zda nebude konec světa, zda nedojde k totálnímu kolapsu civilizace atd. U našich sousedů, v Bavorsku, se dokonce říká, že pracovníci některých velkých firem si zajíšťují základní pracovní předměty pro přežití po zhroucení techniky. Každopádně se tak čí onak téměř každý z nás nějakým způsobem nad tímto přechodem zamýší. Není tedy nic zvláštního, že i toto číslo Živého slova reaguje na to, co se kolem nás děje a že reakce na tento přechod je nosným tématem tohoto čísla. Osobně jsem přesvědčen, že se nic zvláštního nestane, rozhodně ne ve vztahu k odstartování poslední etapy lidských dějin, tzn. v příchodu Pána Ježíše ať už pro svou Církev, či jako Král králů, který začne znova jednat s Izraelem jako se svým lidem a napravi vztahy na této zemi v souladu s Písmem. Protože o tom dnu a té hodině nikdo neví, než Otec (viz Mt 24,36), Rozhodně Pán Bůh není závislý na číslech v kalendáři - a už vůbec ne na nějakých kulatých číslech (stejně nikdo nemůže s jistotou říci, zda rok nula byl skutečně nula). Pán přijde tehdy, kdy ho lidé většinou nebudou čekat - a ta doba je už stejně zde. On může přijít kdykoliv! A On přijde brzy a přijde rychle, jak to psával milý bratr dr. Jan Zeman ve svých dopisech na závěr. Proto máme být a být připraveni vždycky! Ti, kdo jsou Kristovi, se nemusí bát budoucnosti - jsou v něm bezpečně skryti. Na druhé straně mají využít do poslední chvíle příležitost, kterou jim připravil, aby svého Pána a Mistra zvěstovali lidem ve svém okolí. Je ne-

smírně třeba, aby věděli, že i v době, která se vyznačuje ztrátou charakteru, mravnosti, kde bují bezohlednost a soubectví, je přece jen pevná Skála, na kterou se člověk může spolehnout, na níž může zakotvit a budovat svůj život a že to stojí za to. Že je to jediná pevná naděje pro tento i věčný život.

A tak Vám redakce tohoto časopisu přeje do nového roku 2000 (posledního roku 20. století a 2. tisíciletí) mnoha Boží milosti, sily a odvahu být živými svědky svého Pána a Spasitele na místě, kam Vás postavil, abyste byli světlem lidem kolem sebe.

Váš bratr v Pánu Ježíši Kristu
Tomáš Pala s redakční radou

Z OBSAHU 4. ČÍSLA:

- Operace budoucnost (1)
- Cesta sa končí - cesta sa začína (4)
- Výchova ke kresťanskému životu (5)
- Neboj sa vstúpiť do roku 2000 (7)
- Pojištění? (8)
- Senzačný objav minci (10)
- Stretnutie mládeže Kresťanských zborov (10)
- Svedectvo o priprave stretnutia (12)
- Jedna z prednesených úvah (13)
- Na něco jsme zapomněli (14)
- A zazrúc hviezdu preveľmi sa zaradovali (14)
- Dva rôzne životy (15)
- Zdvihni ma výš... a všetkým sa mi staň (16)
- Životní pojistka (17)
- O Knihe a tebe (18)
- Svedectvo sestry Neklapilovej (19)
- Viděli jste zatmění slunce? (20)
- Od zdroje k praktickému životu (21)
- Chrámové náčini, schrána smlouvy a budování chrámu (23)
- Vždy připraven ke službě (24)
- Zprávy ze sborů (29)

Operace budoucnost - na cestě do 3. tisíciletí

Znalci to už dávno vědě: nové tisíciletí začíná 1. 1. 2001, ne na Nový rok roku 2000. Ale o to se nikdo nestará, neboť v subjektivní (post-)moderně takové maličkosti nikomu nevadí. Změna z 1999 na magické číslo 2000 má větší váhu než všechny matematické rozumové argumenty těch, kteří to vědě přesně. Silvestrovské večírky přicházejícího přelomu roku jsou už dávno zarezervované, dráždění nervů z toho, zda dojde ke globálnímu zhroucení počítačů se k této scenérii hodí a šampaňské se už chladí. Vítej nám, třetí tisíciletí!

I když přechod z 31.12.1999 na 1.1.2000 se dá označit za zcela obvyklý přelom roku - bez jakéhokoliv duchovního významu - přivádí nás rok 2000 nevyhnutelně k velkému zamýšlení. Přechody sta a tisíciletí byly vždycky podnětem k tomu, aby lidé přemýšleli nad svým stavem a nad budoucností. Jak jsme na tom jako národ? Co s námi bude? Co se musí změnit? A tak prožívají analýzy budoucnosti svůj rozmach. Futurologové mají spousty práce. Prognostici mají zelenou. Moderní proroci se představují. Pohled zpět však ukazuje, že prognózy budoucnosti jsou velmi nejistým terénem. Utopistické romány "Krásný nový svět" (A. Huxley) a "1984" (G. Orwell) nám slouží jako zářný příklad: Něco se uskutečnilo, mnohé vůbec ne a zbytek přišel s velkým časovým zpozděním anebo zase naopak mnohem dřív. Proto bychom měli všechny sekulární (světské) vize budoucnosti brát s velkou rezervou a opatrností a ne prostě každému vizionáři skočit na špek. Se vši opatrností se však můžeme pustit do následujících prognóz:

Globalizace ve 3. tisíciletí

Počet lidí na naší planetě vzroste podle konzervativních odhadů do roku 2050 na zhruba 10 miliard. Zejména rozvojové země postihnou velké problémy: Jak tyto lidí užít? Jak přežijí nové megametropole jako Bombay, São Paulo, Mexico City a Lagos? Jak se rozvine znečištění přírody v zemích třetího světa?

Globalizace pokročí dál. Svět nového tisíciletí bude poznamenán mezinárodními problémy, které vyžadují úzkou spolupráci všech zemí. Jak se však zabezpečí tvář v tvář s nově se vyvíjejícím nacionismem? V současné době objevují mnohé země znovu svou vlastní kulturu a své dějiny. Mnohá etnická seskupení jsou stále méně ochotna koexistovat se sousedy. Co vyvolají mocenské nároky militantních muslimských seskupení? Zhroutí se světová ekonomika? Dojde k obnově eticko-morálních hodnot? Obrovské a komplexní otázky, na něž nikdo nezná odpověď, které nám však v novém tisíciletí budou zadírat dech.

Práce ve 3. tisíciletí

Naše dosavadní představy o pracovních procesech se budou v novém tisíciletí muset revidovat. Sen o jediném doživotním pracovním mistře už nebude možno naplnit. Je třeba flexibilita (umět se přizpůsobit). Rekvalifikace budou na denním pořádku. Více zaměstnání současně, a to i o nedělích a svátcích jsou osudem nových zaměstnanců. Tlak na výkony nebude slábnout, nýbrž vzrůstat. Odpovědnost za sociální zajištění bude přesunuta na jednotlivce. Dolehnou na nás výpovědi a změny mist. Nezaměstnanost zůstává globálním problémem. Spousta lidí nebude pracovat v oboru,

který se původně učili. Sezónní práce a práce na dobu určitou je už teď aktuální, ať už to chceme nebo ne. Kvůli okolnostem se také budeme muset častěji stěhovat. Sektor služeb ziskává na západě stále nová pracovní místa. Kvalifikované vzdělání se stává stále důležitějším. Stále více matek se tlačí na trhu práce. Změny, před kterými ani křesťané nesmějí zavírat oči.

Rodina ve 3. tisíciletí

I ve 3. tisíciletí zůstanou děti v západních kulturách "nedostatkovým zbožím". Zde vyvstává dramatická otázka, zda tyto kultury chudé na děti budou mít silu přežít. Individualismus bude dálé zatěžovat rovinu vztahů. Role otců a matek se bude opět upevňovat poté, co ztroskotal feminismus. Mladí lidé se vyvlekají ze zařazení po generacích a žijí dálé ve svých rozptýlených mikrosvětech. Celodenní škola dává oběma rodičům možnost pracovat. Média určují stále více rodinný život. Alternativní způsoby života před, vedle a mimo klasického manželství akceptuje pluralitní společnost bez potíží. Rodina zůstává jako ochranný prostor, ale v jiných formách, než jsme byli zvyklí.

Věda a technika ve 3. tisíciletí

Totální technizace se nedá zadržet a bude pokračovat dálé. Zvláště od nového inženýrství si lidé slibují vyřešení různých světových problémů, ať už jsou to některé nemoci nebo dokonce problém hladu. Obří brambory mají všechny zdravě žít, ideální dědičnost nechat rovinout lidského genia. Sotva půjde zastavit klonování člověka. Lidé se budou pokoušet oddálit smrt, a stroje budou nahrazovat stále více poškozených životních orgánů života. Počítače proniknou až do posledního koutku bytí a všude otevřou nové světy. Věda orientovaná na praxi přetrumfuje a od-sune vědy ducha.

Média ve 3. tisíciletí

Komunikační technika v novém tisíciletí bude dálé růst skokem. Již se plánují nové televizní kanály. Nové materiály umožňují ještě rychlejší výměnu informaci. Zesítování různých komunikačních systémů dál pokračuje. Informace o všem a úsili nic nepominout bude v novém tisíciletí dětskou hráčkou. Vědění už není moc, ale filtrace záplavy informací. "Co je důležité a co ne?" - se stane kardinální otázkou nového tisíciletí.

Náš všední den budou určovat virtuální světy, kyber-space je nová realita. Internet nezůstane posledním stupněm informační burzy. Digitální média budou používána jako naprostá samozřejmost. Nákupy pomocí počítačů budou běžnou každodenní praxí. Mentalitu zábavy v kultuře volného času půjde jen stěží odvrátit. Role reklamy se má dálé zvyšovat. Zotavení a uvolnění budou meghodnotami budoucna.

Lidé ve 3. tisíciletí

Jak bude vypadat člověk 3. tisíciletí? Prognostikové hovoří o tzv. high-tech-chlověku budoucnosti. Vyzbrojen všemi rafinovanými technickými finesami hledá svou "Šlarafii", zemi hojnosti a blahobytu, kde "pečení holubí létají do úst". Seberealizace a sebeuspokojení stojí na jedné straně, emotivnost a senzibilita na druhé. Touha po smyslu souvislosti bude vzhledem k fragmentizaci světa dálé růst. Proto je člověk nového tisíciletí náchylný k ideologiím a sektám. Touha po štěsti bude spíše stoupat, než klesat. Rovněž tak počet psychických onemocnění vzhledem k znepřehlednění světa. Především se ještě dnes volá po "století etiky". Základy morálního soužití se ztratily:

Nové tisíciletí bude charakterizováno hledáním nových všeobecně závazných norem.

Náboženství 3. tisíciletí

Analytickové náboženství budoucna předpovídají náboženství bez dogmat, která se budou zajímat spíš o volnou duchovnost než o vyznání. Víra bude muset být charakterizována prožitky a zkušenostmi, musí být pragmatická, praktická, dobrá. Teologické reflexe jdoucí do hloubky se zdají být "out", konfese jsou považovány za překonané. Hranice mezi církvi a světem se budou dálé stírat. Náboženství je všude, i mimo cirkevní zdi. Sekularita a náboženství už nejsou protiklady, protože novým směrem viry je světská zbožnost zaměřená na vezdejší život, která se zaměřuje na pozemské potřeby lidí. Je jedno, zdali Ježíš žil před 2 000 lety. Hlavně, že jej mohu cítit dnes a že mne činí šťastným teď". K tomu pomáhají také další kulty a náboženství Východu. Kromě toho je dostatek příznaků růstu evangelikálních přesvědčení, zvláště v nezápadním světě. Tamější misionáři budou vysílání do Evropy. Centrum křesťanství se přesune dálé na jih a východ, pryč z tzv. křesťanského západu. Bůh buduje svou církev převážně v jiných částech světa!

Co potřebujeme

Tento scénár budoucnosti je třeba si přehrát a zamyslet se nad ním. Křesťané nesmějí zavírat oči před požadavky budoucnosti, nýbrž musí znamení doby analyzovat bez předsudků. Ve 3. tisíciletí nebude těžší BYT křesťanem, co bude těžší, bude ZÜSTAT křesťanem. Následování se stane problémem. Evropa vydržela přes 1 000 let jen proto, že byla vybudována na křesťanských základech. Naproti tomu nové tisíciletí má být podle prognóz některých sociologů postkřesťanským tisíciletím.

Pro křesťany je to dostačný důvod k tomu, aby se ptali na svou odpovědnost vůči světu a aby odhodili přes pa-

lubu mentalitu dobrých pocitů. Podnik Budoucnost stojí před riziky a šancemi.

Riziky, protože nebezpečí moderny ve svém globálním rozměru nelze podceňovat. Přes pád železné opony se nás svět nestal bezpečnějším. Úpadek lidského stvoření prožíváme denně. Řízení světa je den ode dne těžší.

Šancemi, protože většina visionářů budoucna zapomněla na jedno: režisérem tohoto dění je Bůh. Má celý svět pevně ve své dlani. Jeho plán se starou planetou Zemí dochází svého cíle. Je Pánem světa, Mistrem universa. Lidé kolem nás mohou mít sebelákavější a sebezajímavější vize, avšak poslední slovo má On sám. Toto poznání nám umožňuje pokojně spát, ale také nás vede k aktivitě, abychom zasáhli korekciemi do tohoto světa. Pohled na opětný příchod Ježíše Krista nesmí vést k pasivitě a k pesimismu, ale k tomu, co bylo již uvedeno v Novém zákoně: k totální evangelizaci ztraceného světa, dříve než bude pozdě. I 3. tisíciletí potřebuje věčně aktuální, celé poselství o aktuální, plné zvěsti o kříži. To je stále aktuální, neboť jeho autor ve střídání dob potřebuje věčně aktuální, plné poselství o kříži. To je stále aktuální, protože je ve střídání dob neměnné. A tak křesťané nemusejí mít strach z budoucnosti, protože jsou v ruce toho, podle něhož je nazván a charakterizován letopočet.

Die Botschaft 9/99, přel. Tomáš Pala

Cesta sa končí - cesta sa začína

Celá naša zem je už akoby omotaná do pavučiny dialnic, cest, cestičiek... Každá z nich má inú kvalitu povrchu, iné určenie, sú však vzájomne poprepájané - inak by tá sieť vlastne nemala zmysel. Teda na krížovatke jedna cesta sa končí, iná sa začína - a tak to ide ďalej a ďalej.

To mi pripomienulo tiež naše zmeny kalendárov, počítanie časov, rokov, de-sa-tročí, sto-ročí, tisíc-ročí. Prežívame veľký medzník, sme na veľkej krížovatke. Áno, v číslach letopočtu to tak vyzerá, aspoň v tej časti sveta, ktorá sa riadi tzv. gregoriánskym kalendárom. Nie je to ale len krížovatka, kde sa jedna cesta končí a iná sa začína, jedno tisícročie sa končí a iná sa začne? Možno významný deň, možno celkom obyčajná zmena dátumu z 31.12.1999 na 1.1.2000.

V osobnom biologickom vnímaní času nie je spojitosť jeho plynutia takoto zmenou kalendára nijak významne ovplyvnená. Iný je však vnem intelektuálny alebo sociálny. Je to iste záležitosť komerčná, možno náboženská pre rôzne sekty a pod.

Vedie ma to k výroku prastarého buditela izraelského národa - proroka Jeremiáša: Postojte na cestách a vid'te a pýtajte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta a idťe po nej a tak nájdite pokoj svojej duší!

Určite Jeremiáš so svojimi súčasníkmi prežíval významný zlom v dejinách svojho národa, iste bolo potrebné dôrazne osloviť spoluobčanov. Na zastavenie, ku ktorému pozýva Boh slovami proroka Jeremiáša, je príhodný najmä koniec starého a začiatok nastupujúceho roku, o to viac, keď ide o zmenu v čísele tisícročia.

Keď sa vrátim k alegórii cestnej siete, pre vodiča je potrebné vybrať si správnu cestu, aby prišiel včas na určené miesto. Dobre je celú trasu si preštudovať na mape a potom sa dôsledne riadiť značením na ceste. V poslednej dobe sa do luxusnejších áut montujú navigačné zariadenia.

Pán Boh nám tiež dal mapu pre cestu životom - Bibliu, poslal Svätého Ducha a živých kresťanov, ktorí slovom a osobnými postojmi prinášajú radostnú správu - evanjelium o spasení skrze vieri v Pána Ježiša Krista. Táto zvest' bude dozaista znieť i v treťom tisícročí až do dňa Jeho príchodu. Preto si urobte čas a premýšľajte, ak ešte nepatríte Jemu a vyberte si Ho ako cestu svojho života (J 14,6) pre vstup do nového tisícročia. Iste neočutujete. Veď aj na krížovatkách býva dopravná značka STOP a musíme sa ľahú riadiť, aj keď sa ponáhlame.

Pre spasených je to tiež vhodná príležitosť využiť "spolu-posadenie s Kristom" (Ef 2,6), aby sme poznali a neobišli dobré skutky, ktoré Boh vopred prihovoril, aby sme v nich chodili (Ef 2,10), teda

predostrel nám pred oči našich drahých, blížnych a ich potreby a tiež schopnosti a prostriedky, aby sme niečo pre nich urobili. Stavia a v nasledujúcim období nám aj postaví do cesty okolnosti, v ktorých môžeme ale aj nemusíme vidieť Jeho zámery s nami; to závisí tiež od toho, či v hektickej dobe dokážeme postáť na chodníkoch veku a správne si vybrať.

Ján Číž

VÝCHOVA KE KREŠTANSKÉMU ŽIVOTU

Výzva současné generaci

1. ZMĚNY OVLIVŇUJÍCÍ TUTO GENERACI

Končiaci storočie je charakteristické fenomenálnimi spoločenskými zmienami; ty lze popsati len ako seismický otřes v systému vnějších životních podmínek s dopadem na způsob našeho života. Technologie, prostředky komunikace, množství a dostupnost informací, cestování (cena a čas), rostoucí množství technických výmožností, šetřících nás čas - to vše přispělo k takovým změnám v našich životech, které si předchozí generace nedokázaly snad představit ani ve svých snech. A přesto ty největší ze všech změn, které se pravděpodobně odehrály, se netýkají vnějších životních podmínek, ale naší výry a našich hodnot.

Francis Schaeffer, zeskulý obhájce kresťanství, nazval tento věk věkem post-kresťanským. Moderní světští spisovatelé popisují toto období, v němž nyní žije současná generace, jako postmoderní, kdy se opouští hledání racionalismu kvůli vnímání vyššího základu neabsolutní a vše převyšující hodnoty osobních věr. Moderní život má mnohem více co do činění s tím, jak my-

líme, než jak se chováme - chování je pouze výsledkem našeho myšlení. Moderní mysl lze popsati třemi božstvy:

Relativismus - čemukoliv věříte, je v pořádku - neexistuje žádná absolutna.

Pluralismus - do čehokoliv se pouštíte, je to v pořádku - neexistuje výlučná cesta.

Privatizace - čemukoliv věříte, toho se držte.

Máme-li se zabývat výzvou této generaci k učedenictví, pak si musíme uvědomit, že všechny moderní hodnoty se točí okolo "sám" nebo "já" a zahrnují:

- Osobní naplnění - vděčíte sami sobě za dosažení svého plného potenciálu.
- Osobní požitek - míra toho, je-li něco přijatelné či nikoliv, je v tom, jaký z toho máte požitek.
- Osobní bezpečí - peníze znamenají bezpečí, okamžité dosažení úrovne přijatelné společenské vrstvy přináší potěšení.
- Osobní víra - existuje pouze zde a nyní - proto si nyní dělejte co chcete!

Důsledkem toho je rostoucí stres, jsou ohrožena manželství*, oddanost je staromodní a lojalita ve vztazích ať osobních či pracovních je obětována na oltář výhodnosti nebo na oltář boha většího zisku. Těšíme se z mnoha technických výmožností, které šetří nás čas. Ale čas je k dostání jen za vysokou cenu, a zdá se, že život je jen trvalým zápasem o jeho uchvácení a udržení. Výzva pro věřícího, který touží následovat Krista za těchto okolností, je jasná:

Jakým životem mám žít, abych oslavil Boha; život, který vyjadří jeho moc, umožní mi žít vítězně, vyzdvihne mě nad močálý prostřednosti? Jak mohu uniknout z údolí malomyslnosti a zoufalství a žít na vrcholoch, kde budu vnímat Boží blízkost, kde rozechvělost a obecenství jsou denní zkušeností?

2. NEMĚNNÁ POVAHA DUCHOVNÍHO KONFLIKTU

Je důležité, abychom pochopili, že ačkoliv se viditelný svět mění bezpříkladným způsobem, pak charakter světa neviditelného, v němž dochází ke skutečné konfrontaci, zůstává stejný. Neprátní věřícího člověka jsou stále svět, tělo a dábel. Ti vzájemně působí a jejich protivenství proti věřícímu je stále tak skutečné jako bylo vždycky.

TĚLO. Máme dvě přirozenosti; stará přirozenost, tělo hřichu, v němž vládne mé já, a novou přirozenost stvořenou k Božímu obrazu do opravdové spravedlnosti a svatosti (Ef 4,24) k životu v moci Božího Ducha. Tyto dvě přirozenosti jsou vzájemně nesmiřitelné a nikdy nemohou vedle sebe pokojně existovat. Jedna z nich musí převládnout nad druhou (Ga 5,16.17).

SVĚT. Existují dvě království, která žádají, abychom se jim podřídili. Můžeme však žít jen pro jedno z nich. Světový systém nebo prostředí, v němž žijeme, jeho zásady, život a cíle jsou zcela v rozporu s Bohem. Ve skutečnosti jsou jeho hodnoty, zásady a víry v rozporu se vším, co představuje Boží království (1J 2,15-17).

ĎÁBEL. Existují dvě autority vyžadující poddanost. Můžeme se však podrobit jen jedné z nich. Satanův záměr je zotročit, olopit, a zničit - Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista osvobozuje, zehná a dává hojný život (J 8,44; 1J 3,8-10).

Ještě dříve než uvážíme východiska pro učednictví či ukázný křesťanský život, musíme sami sobě dát odpověď na následující otázky:

- Které přirozenosti dovolim, aby mě ovládala?
- Pro jaký svět nebo království žijí?
- Jakou autoritu příjmu a podřídím se jí?

3. SYMBOLY UČEDNICTVÍ

- Učednictví není v možnosti volby. Je to popis životního způsobu všech těch, kdo ochotně přijali Ježíše za Pána a stali se tak jeho následovníky.
- Toto slovo označuje toho, kdo se učí. Nejbližší ekvivalent k tomu by byl učeň. Nejvyšší dosažitelný stupeň pro učedníka je v dosažení úrovne mistra!
- Učednictví je životní styl opačný ke všemu, co jsme až dosud poznali. Je to postoj myslí, která z trůnu sesadila své já, a posadila tam Krista.
- Protože je to bolestivé, snažíme se uhnout od jeho smyslu. Myslime si, že učednictví má co činit s tím, co děláme, a nechápeme, že má více co činit s tím, jak myslime a jaci jsme.

Pán Ježíš nám pomáhá pochopit význam učednictví. Proto nám dává tři jeho symboly.

KŘÍZ -

ten má co činit se sebezapřením, oběti a naprostým **NÁSLEDOVÁNÍM KRISTA**. Průpravou k této výzvě je smrt a vzkříšení Pána Ježíše. On touto cestou kráčel už před námi.

JHO -

to má co činit s mírností, poddanosti a **UČENÍM SE OD KRISTA**. Průpravou k této výzvě je učení Pána Ježíše, které říká, že lidská pýcha odmítá Boží dobrotu a porozumí Božím cestám jen na základě lásky a Božího zjevení.

ROUCHO (Inéné plátno, kterým byl přepásán ek. p.) -

to má co činit s pokorou, službou a **NAPODOBENÍM KRISTA**. Když Pán Ježíš odcházel, zanechal svým učedníkům příklad, jak mají jednat ve světě, který vyznává hodnoty tak odlišné od Jeho hodnot (J 13,1-5). Služba jiným je klíčovou zásadou učednictví.

4. ZÁVĚR

Naše generace nese svědectví v bezpříkladně se měnící době. Tato změna často vytváří své vlastní tlaky a bolesti v oblasti vztahů, časové náročnosti ve službě Bohu a ve střetu s konfliktními filozofiemi naší doby.

Skutečný duchovní střet se nezměnil; každý věřící se musí rozhodnout, které přirozenosti dovolí, aby dominovala v jeho životě, pro jaký svět bude žít a či autoritě se poslušně podřídí. Výsledek tohoto zápasu srdce a myslí, který je symbolizován křížem v **následování Krista**, jhem v učení se od Krista a rouchou v **napodobení Krista**, určí, kolik toho víme o Bohu a Jeho moci - a nakolik vítězíme ve svém úsilí Jemu sloužit.
*) Poznámka překladatele: Rozvodovost v ČR v roce 1998 dosáhla 58,8%.

*Z Precious Seed 3/1999
přeložil Josef Hudousek*

Neboj sa vstúpiť do roku 2000

Človek je tvor velmi bojazlivý. Boji sa všetkého, čo ohrozuje alebo znepokojuje jeho život. Boji sa smrť, choroby, hladu, vojny, ohňa, vody atď. Báť sa je celkom prirodzené a ľudské. Človek sa robí veľkým hrdinom - silákom, a pritom sa všeličoho boji ako malé dieťa.

Prvá zmienka o tom, že sa človek bál, súvisí s hriechom. Bolo to dávno - v raji, keď sa človek bál Boha, pretože zrešil. Postupom času sa z človeka stáva akýsi "zbabelý hrdina". Tragédia je však v tom, že ľudia si zamenili priority, kedy a čoho sa majú skôr báť. Pán Boh chce uviesť bázeň človeka na správnu mieru. Božie - **NEBOJ SA!** zasahuje v pravý čas a na pravom mieste. Zasahuje Boží ľud - Izraela i Cirkev - vtedy, keď stojí nerozchodne pred niečím novým. Všim-

neme si pre naše povzbudenie štyri takéto výzvy - dve pre Izraela a dve pre Cirkev.

Neboj sa! - zasiahlo Izraela na brehu Červeného mora. Tam videl celý národ veľký Boží div. Neskoršie, po celých štyridsať rokoch im Boh stále pripravoval - Neboj sa! Toho strádania na pústi a bojov s pohanskými národmi mali už dosť, ved' stále len bojovali. Ale teraz nastal v ich putovaní zlom. Prišli celkom blízko k hraniciam zaslúbenej zeme, o ktorej už toľko počuli. Cítia určitú bázeň a chvenie srdca.

Neboj sa! - zasahuje Izraela opäť práve vtedy, keď to potrebujú. Majú ist' cestou, ktorou dovtedy nikdy nešli. To už Jozua s národom táborí na brehu Jordána. Sú už tak blízko, že z druhého brehu počujú spev vtákov a cítia vóňu paliem. Nálada v ľude je veľmi napätá. Na jednej strane bázeň, na druhej veľká túžba vŕkniť do zaslúbenej zeme. Mocný a láskavý Boh vo svojej réžii zasahuje na dušu Jozuu a ľudu v pravý čas svojim - Neboj sa! Buď silný a pevný!

Nebojte sa! - prízvukuje Pán Ježíš príslušníkom začínajúcej Cirkvi - učeníkom v súvislosti s Jeho odchodom do neba pri lúčení (J 14). Hrozia sa, keď im hovorí o svojom odchode, boja sa, akoby sa mali stať sirotami. Pán ich ubezpečuje, že im pošle Svätého Ducha - Utešiteľa, ktorý bude s nimi pri nesení evanjelia do sveta.

Nebojte sa! - hovorí Pán Ježíš končiaci Cirkvi pred svojím príchodom pre ňu. Nám, ktorí žijeme na konci dvadsaťteho storočia a ktorého posledný rok je zhodný s rokom 2000. Dnes je situácia v Cirkvi podstatne iná, ako bola na jej počiatku. Vtedy sa učenici rozlúčili s Pánom a vstupovali do sveta so zvestou evanjelia. My vitame nášho Pána a lúčime sa so svetom. Iste nepreženie-

me, keď povieme, že sme v situácii, ako bol Jozua s ľudom, keď táborili na brehu Jordána. Mnohí bratia a sestry tiež už počujú "z druhého brehu" šumenie nebeského vánku. Nie je to nejaká vyšnená vidina - je to realita ich viery.

Prišiel čas, keď viera, tā prevzácná veličina, sa začína prakticky v Cirkvi naplňať. Vierou vidíme, cítíme a počúvame... Cirkev už skoro zaujme zasľbenú nebeskú vlast. Už je veľmi unavená a vyčerpaná. Túži po odpočinku. Túži po svojom nebeskom Ženichovi. Biblický dialóg medzi Ženichom a Nevestou začína byť vefrni aktuálny.

Svet sa pripravuje na veľkolepé oslavu Nového roku 2000 podľa svojich predstáv a chútôk. No zároveň vstupuje do tohto roku aj s určitými obavami. Naproti tomu Cirkev pevná vo viere stojí pred novou udalosťou - čaká príchod svojho Pána. A On - nebeský Ženich - na prahu nového milénia nám privoláva: **Neboj sa! Áno, príde čoskoro!** - Amen! Príď, Pane Ježiši!

Pavol Kulačík

??? POJIŠTENÍ ???

Otzka: Môže se kresťan nechat pojistit?

Tuhle otázku mi položila jedna posluchačka z rozhlasu. Je hezké dát otázku, ale co s ní má dělat chudák autor, když o problému samém není v Bibli ani stopy? Nezbývá mu, než přemýšlet a dedukovat.

Co je to vlastně pojistení? Jsem laik v tomto oboru, proto řeknu, jak věc vídím právě jako laik. Na základě životních zkušenosí mých či druhých lidí mohu předpokládat, že v mém životě může dojít k nějaké nepřijemné udalosti, jako je úraz, ztráta majetku či smrt.

Existují finanční instituce - pojistovny - které jsou ochotny v případě, že k oné nepřijemné udalosti dojde, zaplatit mi určitou finanční sumu jako jakousi kompenzaci. Musím však být jejich pojistencem, to znamená, že musím pravidelně do této pojistovny zaplatit určitou částku. Tohle každý ví. Otázka je, zda se môže nechat pojistit kresťan. Proč je to otázka? Protože se mezi kresťany můžeme setkat s názorem, že pojistění je projevem nevěry Bohu. Je, nebo není?

Než začnu tuto otázku řešit, musím trochu škodolibě podotknout, že i ti největší odpůrci pojistění jsou pojistění. Je to jejich zákonná povinnost. Motoristé platí povinné pojistění vozidla, všichni občané si platí zdravotní pojistění (za někoho je platí zaměstnavatel, ale strhává mu tuto částku ze mzdy). Napadlo vás někdy, mili čtenáři, pochybovat o správnosti zdravotního pojistění? Kdyby nebylo povinné, zrušili byste je? Bylo by i ono, pakliže by nebylo povinné, projevem nevěry? Jeho podstatou je, že si člověk platí určitou finanční částku měsíčně, za což môže pak v případě nemoci čerpat od pojistovny prostředky na léčbu. Zdá se, že by to mohl být projev nevěry: vždyť přece Bůh bdí nad naším zdravím, ne? Inu, bdí, ale nikde v Bibli není napsáno, že se v případě nemoci postará o to, abychom měli dost peněz na léčbu. Mohlo by se stát (a v dobách, kdy zdravotní pojistění neexistovalo, se to jistě i kresťanům stávalo), že Bůh dopustí i na věřícího nemoc, ten nebude mít peníze na léčbu, v důsledku čehož bude nesmírně trpět, bude mít celoživotní následky či dokonce zemře. Samozřejmě, že Bůh může "nějak" zasáhnout, ale není to běžné, prostě tato věc patří mezi ty pozemské záležitosti, jichž se naše spasení zase tak moc nedotýká. Je to věc těla a to je

dosud poddáno nemoci, bolesti a smrti. Nevím, proč bychom tedy nemohli využít systému pojistění, který pro případ one-mocnění zajišťuje financování. Můžeme být šťastní, že je naše společnost nato-lik vyspělá, že takový systém zavedla. Proto si rozhodně nemyslím, že účast na zdravotním pojistění je projevem nevěry.

Další pojistění, které si takřka všichni kresťané u nás platí, je důchodové pojistění. Dokud jsme v aktivním věku, platíme peníze na důchod jiných. Až budeme starí, budou jiní platit na důchod nám. Ponechejme stranou, zda je tento systém moudrý. Jisté je, že někdo placení důchodového zabezpečení může považovat za nedůvěru Bohu, že se o mě ve stáří postará. Ovšem já nikde v Bibli nemám tu Boží péči o mě ve stáří zaslíbenou! V 1. století se o staré lidi staraly jejich děti. Pokud se nestaraly, starí umírali hladem. Proto apoštol Pavel vybízí cirkev v Prvním listě Timoteovi k péči o vdovy, o které se nemá kdo postarat. V antice nebyl důchod - lidé pracovali až do smrti. Jestliže dnes existuje důchodové pojistění, proč by ho kresťané neměli využít?

Domnívám se, že stejně bychom měli přistupovat i k nepovinným druhům pojistění. I když zde musíme upozornit na to, že než si kresťan začne platit nějaké pojistění, měl by důkladně zvážit, zda pojistění není zbytečné, nesmyslné, či zda není důsledkem podlehnutí hodnotovému chaosu.

Uvedme příklady:

Cestovní pojistění - proč ne, zvláště když jezdím častěji do ciziny, případně když jezdím do zemí, které jsou z nějakého pohledu rizikové.

Pojištění úrazové - ani zde bych neměl námitky. U sportovců či lidí, které živí jejich tělo, by mělo být spíš samozřejmostí.

Pojištění majetku - i to neodmítám. Bydlel jsem několik let v Praze a také jsem na vlastní kůži zakusil, jaký je to pocit být vykraden. Do té doby jsem si myslí, že nás byt hlídají andělé. Po jeho vykradení jsem si to myslet přestal. Bible to nikde nezaslibuje - i křesťan může být vykraden. Zvláště rodiny s dětmi, pro které by ztráta majetku byla velkou životní komplikací, se klidně mohou pojistit. Záleží na postoji každého jednotlivce. Nemyslím si však, že takové pojistění je nějakým projevem nedověry.

Na druhou stranu je třeba říci, že pojistovny dělají vše pro to, aby nás pro nějaké to pojistění získaly. Proto nám líčí, co všechno se nám může stát. V tom je třeba být střízlivý. Pokoj do duše mi totiž nedá pojistovna, ale Bůh. Ten na nás může dopustit cokoli, mnohdy i něco velmi nepřijemného. Finanční kompenzace může dopad oné nepřijemné udalosti zmírnit, ale nemůže udělat víc. Bůh může. On totiž může použít i pohromy k tomu, aby nás oslovil, aby nás vychovával, budoval, mnohdy i trestal a kázní. Ono vykradení našeho bytu mě tehdy vedlo k velké revizi života a nakonec bylo k mému prospěchu. Stejně může Pán použít i úraz či živelnou pohromu.

Někdo se může ptát, zda se můžeme pojistit na život. Opět si netroufám tvrdit, že ne. Přesto bych všem, kdo se takto nechávají pojistit, chtěl připomenout, že jejich život i život jejich blízkých je v rukou Pána. Pokud si tohoto jsou vědomi, ale přesto se pro pojistění rozhodli, nelze jim to vytýkat.

Cítíte, mili čtenáři, tu neznateľnost hranice mezi důvěrou Bohu a nedůvěrou? Jak těžko se to stanovuje, kde už přebírám život do svých rukou! A to není jen otázka pojistění. Co třeba preventivní očkování proti borelióze? Mám nebo ne? Je to projev nevěry? Co bez-

pečnostní zámky či alarmy v autě? A co třeba zvláštní výběr potravin? Každý den nesčíslněkrát probíhá v mé srdci nepozorovaný boj mezi důvěrou Bohu a nevěrou, ale také mezi odpovědností a hazardem. Někdy plně spoléhám na Pána, a přece nechám své dítě očkovat proti borelióze, protože s ním jedu na prázdniny do oblasti, kde se vyskytuji nakažená klíšťata. Jindy dítě očkovat nenechám, ale není to projev mé víry, nýbrž lehkomyslnosti.

Tady bychom mohli skončit. Jenže já mám ještě něco: stává se, že se jeden křesťan dívá na druhého jako na bezvěrce, protože se nechal pojistit. A to je něco, co stojí za pozornost. Posuzování víry či duchovnosti druhého je projevem obrovské duchovní pýchy. Písmo říká, že kdo stojí, má hledět, aby nepadl. Každý má žít v souladu s tou mírou víry, kterou vzal od Pána. Jak tedy mohu vytýkat druhému, že má slabou víru? Láska nehledá zlé věci, ale dobré. Když vidím, že ten druhý má z mého hlediska malou víru, nuže, mám jej povzbudit, posilnit ve víře. Kdo ví, až bude moje víra Pánem jednou prozkoušena, propálena ohněm utrpení, jak dopadnu? Třeba budu potom právě onoho "slabého" křesťana potřebovat, aby povzbudil on mě. Církev je krásná právě proto, že je složená z různých lidí. Krása těla je v jeho celku. I když sochař udělá sebe-krásnější torzo lidského těla, vnímáme je jako součást celku, se kterým teprve vyniká jeho souměrnost a krása.

A tak budou v církvi lidé pojištěni i nepojištění, lidé šetřící i žijící ze dne na den, lidé očekující se proti všemu i lidé ke svému zdraví naprosto lhostejní. Přejme jeden druhému jeho osobitost a individualitu. Respektujme ji a važme si ji. Nevzdávejme se svých názorů jen proto, že většina razí jiný styl, jiné způsoby. Našim Pánem není kazatel, starší ani

církev, naším Pánem je Ježíš. Jeho se ptejme, jeho poslouchejme. A pokud on mlčí, pokud jeho slovo k nějaké otázce nic neříká, žijme tak, jak to cítíme jako nejlepší. On má přeci dost prostředků, aby nás v případě chybavání usměrnil a napravil. Věříme mu v tom?

Petr Vaďura

Senzačný objav mincí

Senzačný archeologický objav ohlásili vedci z jeruzalemskej Hebrejskej univerzity. Pri vykopávkach v starom meste Tiberias v Izraeli našli viac ako tisícročné vzácné mince. Na väčšine nájdených minci je vyrazená domnelá podobizeň Ježíša Krista a na druhej strane majú náписy v gréckine - Spasiteľ Ježíš, Kráľ kráľov a Ježíš - víazný Spasiteľ.

Čo k tomu dodat? Aj na prahu tretieho tisícročia po Kristovi je nás Pán ten istý, ako včera, tak i dnes a bude až naveky. História dokazuje iba Jeho jedinečnosť a azda osloví aj súčasný v prevažnej miere ateistický Izrael tesne pred Pánovým slávnym druhým príchodom. Kiežby aj tento nález utvrdil našu vieru v jedinečného Záchrancu a Pána.

TEL AVIV - Ján Kučera

STRETNUTIE MLÁDEŽE KREŠTANSKÝCH ZBOROV

Konferencia, ktorá takmer nebola

Za dlhé roky sa pre stretnutia veriacich z Kresťanských zborov v Ostrave a neskôr v Prievidzi vžil názov "konferencia". Za tie roky sme si zároveň na tieto stretnutia tak navykli, že by boli mnohí prekvapení, keby sa odrazu prestali

konáť. "Mládežnická konferencia" bola javom menej častým a pravidelným, po predošlých troch podujatiach sa totvá dalo hovoriť o nejakej tradicii. Preto nebolo ničím samozrejším, že sme sa aj tento rok v Nitre podujali pripraviť také stretnutie a pozvať mládež z našich zborov. (Medzičasom sme opustili pojem "konferencia", navodzujúci predstavu čohosi oficiálneho, a rozhodli sme sa jednoducho pre "stretnutie mládeže Kresťanských zborov".) Termínom stretnutia sa stal prvý víkend nového školského roku, 3.-5. 9. 1999.

Dlhší čas nám trvalo, než sme si uvedomili, že ak túžime pozvať mládež k nám do Nitry, nemôžeme so založenými rukami čakať na niekoho iného, ale musíme sa sami pribrať do práce. V júni sme sa prvýkrát stretli v kruhu niekoľkých bratov a sestier, aby sme si ujasnili, o čo nám ide, a aby sme na modlitbách predkladali naše túžby Panovi. Bolo to doslova na poslednú chvíľu, času nebolo nazvyš, ak sme chceli o našich úmysloch oboznámiť starších bratov a pripraviť všetko potrebné. Dnes sme veľmi radi, že nezostalo pri slovách a pekných úmysloch.

Naším cieľom bolo osloviť preďvšetkým mladých ľudí, ktorí vyrastajú v kresťanských rodinách a od malíčka sú navyknutí chodiť do zhromaždenia a povzbudiť ich k živému vzťahu so živým Bohom. Uvedomili sme si, že nič tak neposlúží tomuto zámeru, ako živé Božie slovo a svedectvá, skúsenosti zo života s Pánom Ježíšom. Tomu sme podriadiли výber témy stretnutia i jeho program.

Pre naše uvažovanie nad Božím slovom sme si zvolili list Pavla Efežanom. Apoštol Pavol v ňom veriacich vyučuje o úžasnom bohatstve, ktoré v Kristu prijali, aj o dôsledkoch, ktoré z toho plynú pre ich život - osobný i

v spoločenstve. Pavol začína list svojím zvyčajným pozdravom: **Milost' vám a pokój od Boha, nášho Otca, i od Pána Ježíša Krista.** Nie je to žiadna formalita, táto fráza s maximálnou stručnosťou vyjadruje posolstvo epištoly. Piše sa tu v prvom rade o tom, čo Božia milosť nám kresťanom poskytuje. **On nás podľa dobrotvitého rozhodnutia svojej vôle predurčil, aby sme sa skrze Ježíša Krista stali jeho adoptovanými synmi na chválu a slávu jeho milosti,** ktorou nás obdaroval v milovanom Synovi. V ňom máme vykúpenie skrze jeho krv, odpusťenie hriechov, podľa bohatstva jeho milosti, ktorou nás štedro zahmul... Ale Boh, bohatý na milosrdenstvo, pre svoju nesmienu lásku, ktorou nás miluje, hoci sme boli pre hriechy mŕtví, oživil nás s Kristom - milosťou ste spasení - a s ním nás vzkriesil a daroval nám miesto v nebi v Kristovi Ježíšovi, aby ukázal v budúcich vekoch nesmieme bohatstvo svojej milosti dobrotom voči nám v Kristovi Ježíšovi. Lebo spasení ste milosťou skrze vieri; a to nie je z vás, je to Boží dar: nie zo skutkov, aby sa nik nevystatoval.

Toto odpustenie a prijatie do Božej rodiny je základom, na ktorom stоя Pavlove výzvy, aby sme odložili starý spôsob života a žili tak, ako sa patrí na Božie deti.

Kresťanstvo však nie je pre Robinsonov na pustom ostrove. Kresťania sú povolení do života v spoločenstve, kde sa prejavuje Boží pokoj. Ale v Kristovi Ježíšovi ste sa teraz vy, čo ste boli kedysi daleko, stali skrze Kristovu krv blízkymi. Ved' on je náš pokoj! On z oboch urobil jedno a vo svojom tele zbúral medzi nimi múr rozdelenia, nepriateľstvo, tým, že zrušil zákon prikázaní, spociavajúci v nariadeniach, aby v sebe z tých dvoch vytvoril jedného nového človeka, a nastolil pokoj; aby

v jednom tele skrte križ v sebe samom zabil nepriateľstvo a zmieril oboch s Bohom. Prišiel a zvestoval *pokoj* vám, čo ste boli ďaleko, a *pokoj* tým, čo boli blízko; lebo skrte neho máme obaja v jednom Duchu prístup k Otcovi.

V Kristu už nies miesta pre múry rozdelenia, ktoré do Jeho príchodu boli dôležité. Pohania dosahujú to, čo bolo predtým vyhradené len Židom, skutočnú jednotu môžu prežívať i bohatší s chudobnejšími, vzdelaní s prostejšími, mladší so staršími, muži so ženami. Preto ďalej vo svojom liste Pavol vyzýva: *Znášajte sa navzájom v láske a usilujte sa zachovať jednotu ducha vo zväzku pokoja.*

Našou túžbou bolo, aby toto posolstvo zaznelo na stretnutí mladých. Pri úvodnom stretnutí v piatok večer sme sa zahľadeli do prvých troch kapitol listu, kde Pavol objasňuje, čo Pán Boh v Kristu pre nás vykonal. Potom v dvoch sobotných stretnutiach sme venovali pozornosť dôsledkom, ktoré z toho plynú pre nás kresťanský život: osobný život vo vzťahu s Bohom, i život v spoločenstve, zbere či skupinke mládeže. Vyjadruje to i myšlienka, ktorá sa stala mottom stretnutia: **Živý Boh túži po živých vzťahoch.**

Popri výkladoch Božieho slova sme chceli dať priestor i pre vzájomnú výmenu skúseností a svedectiev a to nás priviedlo k dvom novinkám.

Tou prvou boli stretnutia v malých skupinkách (asi po 10 ľudí) po spoločných zhromaždeniach so službou slovom. Preč sú časy, keď sa všetci mladí z našich zborov poznali (Chvála Pánovi za to!) a tak sme zamýšľali dať priestor pre vzájomné spoznávanie a obohatenie. Chceli sme, aby nik nemusel byť po dva dni len pasívny poslucháčom hovoreného slova, ale aby bola pre každého príležitosť podeliť sa o svoje myšlien-

ky, otázky i skúsenosti s ostatnými v užšom spoločenstve. Navrhnuté otázky pre diskusiu viedli k uvažovaniu o tom, ako pravdy Božieho slova uplatniť v každodennom živote. Hoci väčšina z účastníkov nemala doteraz skúsenosti s takýmito stretnutiami, "skupinky" boli dobre prijaté a obohacujúce.

Druhou novinkou bol večer svedectiev. Nechceli sme len tzv. "večer spevu", ale čas strávený výmenou skúseností zo skutočného života s Pánom. Sme vďační za to, čo mohlo počas večera odznieť. Živý Boh sa skutočne dotýka životov ľudí, ktorí sa Ním dajú viesť!

S odstupom času nemôžeme ináč než chváliť nášho Pána za požehnanie, ktoré pre nás pripravil. I keď sme my ľudia slabí a omylní, On je nanajvyš schopný i ochotný skloniť sa k nám a dosiahnuť pri nás svoj cieľ. Ďakujeme za starších bratov, ktorí prišli medzi nás a otvárali nám Pisma. Ďakujeme i za mladších, ktorí nabrali odvahu predstúpiť pred ostatných a podeliť sa o to, čo majú na srdci. Snáď i týmto môžu stretnutia poslužiť našim zborom, čakajúcim na nových služobníkov slova. Ďakujeme Pánovi, že aj po organizačnej stránke všetko dopadlo dobre, mali sme kde spať a čo jest. A hoci je na to snáď ešte dosť času, už teraz sa môžeme tešiť na budúce stretnutie v Nitre. "Ak Pán dá..." zvykneme hovoriť a vieme, že v tomto prípade to nie je prázdna fráza.

Peter Kozár

Svedectvo o príprave stretnutia

Vybavovanie stravovania a ubytovania som vnímal ako Božiu milosť a skúšku viery.

Dva mesiace pred termínom "stretnu-

tia mladých" som chodil za riaditeľom internátov Slovenskej poľnohospodárskej univerzity v Nitre, u ktorého sme chceli vybaviť ubytovanie. Vždy som dostal rovnakú odpoved: "Pridte o mesiac" - alebo "Pridte o týždeň!" a odpovede tomu podobně. Taktôto sa to opakovalo asi päťkrát! Bola to len Božia milosť, že som mohol byť presvedčený, že toto je Božie dielo, i keď okolnosti tomu vôbec nenasvedčovali. Paradoxne naozaj bolo, že riaditeľ sa nám javil ako pričina toho, že to nie je možné vybaviť. Zdalo sa nám, že nás len vodi za nos a dúfa, že sa nás zbaví. Bolo to naozaj vážne, keď štyri dni pred začiatkom sme ešte ubytovanie stále nemali a riaditeľova odpoveď znala: "Pridte vo štvrtok za vedúcou internátu, tá vám dá odpoved." Ostal som trochu zarmútený, pretože už som tam išiel s vierou a presvedčením, že dostanem pozitívnu odpoveď. (Išlo o ubytovanie niekoľko desiatok ľudí. Podaktori spoluorganizátori strácali nádej, stretnutie by bolo vážne narušené.) V ten deň som sa veľmi modlil a túžil som počuť, že to bude OK.

Vo štvrtok som hned ráno šiel k vedúcej, ktorá mi oznámila "radostnú zvest" - Ubytovanie máme! To však nebolo všetko; akoby to nestačilo, vedúca mi oznamovala, ako dôrazne jej riaditeľ prikazoval, aby pre nás ubytovanie našla a postarala sa, aby sme dostali najnižšiu cenu.

Toto bola pre nás, ale i pre mňa jedna z ďalších lekcii Božej školy, kde sa Pán Boh ukázať ako starostlivý Otec, ktorý túži vidieť náš postoj, našu vieru a pre ktorého nie je prekážkou človek ani žiadne okolnosti.

Roman Ludva
Nechaj zajtrajšie starosti pre zajtrajšiu silu, zajtrajšiu prácu pre zajtrajší čas, zajtrajšie skúsky pre zajtrajšiu milosť.

Jedna z prednesených úvah

Boh je živý. On cíti ako človek, vie sa radovať, byť smutný, hnevať sa, karhať, trestať, ale nie ako človek vo svojom egoizme, nenávisti, zlosti, hriechu.

Ak človek túži po vzťahu, o to viac spravodlivý Pán Boh so svojím Synom Pánom Ježišom a Svätým Duchom. Keď bol Pán Ježiš na tejto zemi, mal otvorené srdce pre všetkých ľudí. Vedel, koho privinúť k sebe na hrud' (apoštol Ján), vedel, koho a ako napomenúť (Petra, Jakuba a Jána, Tomáša), vedel plakať (Lazar), vedel sa radovať (Lk 15,6).

Pán Ježiš túži mať živý vzťah s tebou. S tebou sa chce radovať, smútiť, plakať, ale i viesť a napomínať ťa ako dobrý pastier. Dobrý vzťah nemôže byť jednostranný - potom to nie je vzťah. Z Bozej strany je túžba aj prejav vztahu - a čo z tvojej? On vie, že to z našej strany nie je vždy ideálne, že sú chvíle, keď bývame ďaleko, ale On je vždy pripravený. Jeho srdce plné lásky je nám vždy ochotné odpustiť, obnoviť vzťahy.

Keď Pán Ježiš umýval učeníkom nohy, bol medzi nimi i Judáš a čítame si, že *diabol už bol vložil Judášovi do srdca, aby ho zradil* (J 13,2). Pán Ježiš umýval nohy aj Judášovi, ako keby stále bola v Jego srdci túžba pojať do svojej lásky i Judáša. Ako reagujeme my? Umývali by sme Judášovi nohy, keby sme vedeli, že zradí?

Ako "ľahko" odpúšťa Pán Ježiš nevernosť ľudí! Chápe tvoje postoje, ale v prvom rade pozná tvoje srdce.

Peter, Keď sa ho Pán Ježiš pýtal treťí raz, či Ho miluje, odpovedal: *Pane, ty vieš všetko, ty znáš, že ťa mám rád.*

Roman Ludva

Hodnotenie stretnutia mládeže od staršieho brata

Nieslo sa v dobrom duchu. Veľmi sa mi páčil večer svedectiev, kde sa nechal priestor Svätému Duchu a mohli odznieť svedectvá, ktoré slúžia na budovanie Cirkvi. Stretnutie mladých je dobrou platformou pre pomoc mladým veriacim, ktorým je možné práve tu poslužiť.

Hoci názov SKUPINKY neznie ľubožučne, myslím, že slúžili k dobrému. Boli to skôr "mládeže", kde okrem Božieho slova a najmä vzájomného zdieľania sa bola možnosť spoznať bližšie ďalších veriacich. Škoda, že v niektorých skupinkách starší nepripustili k slovu mladších, či neprenehali zodpovednosť za skupinku tým, ktorým bola daná (vedúcim).

Odporučam zlepšiť disciplínu starších slúžiacich bratov - končiť načas, aby sa nemusel posúvať ďalší program a robiť usporiadateľom zbytočné problémy.

Lubomír Vyhnanek

NA NĚCO JSME ZAPOMNĚLI

Jak pravda, krása, láska devalvuje nám, až plakat z toho chce se mně. Vše na hodnotách ztrácí. Už i ten úsměv nám s tváří schází. Mysl přeplňená informacemi. A city, emoce ke všemu už ihostejně. Vůle k životu nahrazená je kariériskickým lopocením. Kultura v subkulturnu se mění. Milostný akt na billboardech je vystavený. Pravda začala být relativní. A východiska nikdo nehledá. Tak se mi zdá, že na něco jsme zapomněli. Že člověk zapomenu na člověka.

Kamil David

* A zazrúc hviezdu preveľmi sa zaradovali

K tej časti Božieho stvorenia, ktorá dodnes vypĺňava úžas a tajuplnosť, patrí "svetlá na nebeskej oblohe", ktoré tam umiestnil Boh, aby osvetľovali zem a vládli nad dňom aj nocou (1M 1,14-17). Ľudstvo často vzhladalo k oblohe a s bázňou či strachom sledovalo tieň telesá. Hviezdy boli dokonca v starých vekoch považované za mocné nebeské bytosti, ktoré zasahujú do osudu človeka. Táto myšlienka však nie je vzdialená ani dnešnej dobe.

Hviezdy neraz ukázali blúdiacim smer a zachránilí im život. Poskytli orientáciu a tým aj východisko z často zdanlivu beznádejnej situácie. V Sk 27,20 čítame zo života apoštola Pavla o jednej takejto beznádejnej situácii. A keď sa len za viacej dní neukazovali ani slnko ani hviezdy, a že stále na nich doliehal veľký nečas, napokon bola vzatá všetka nádej, že by sme mohli byť zachránení. Apoštol Pavol však neboli hvezdár, ktorý by strácal nádej preto, že nevidí hviezdy. Jeho životnú orientáciu neurčuje ani nejaký osud. To, čo dáva zmysel a cieľ jeho života, je viera zakotvená v Bohu (v. 25). Ako farizej (Sk 26,5) iste poznal dôležité proroctvo, ktoré v minulosti vyslovil Baláam: *Hviezda vyjde z Jakoba* (4M 24,17). A nielen ako farizej myšľou, ale ako pokánie činiaci človek srdcom, prežil Pavol naplnenie tohto proroctva vo vlastnom živote, keď ho na ceste do Damašku zastavilo veľké svetlo z neba (Sk 9,3; 22,6). Aj jemu sa ukázala hviezda jasná a ranná (Zj 22,16). Nie nebeské telo, ale sám Boh zjavený v tele - Pán Ježiš Kristus ako Boží Syn. V Nom ako vo svetle, ktoré prišlo na svet, Pavol jasne spoznáva Božiu milosť a lásku. Od tejto chvíle **Hviezda ranná** znamená preňho nové svitanie a nový

počiatok života. A z tejto pozície prítomnosti svojho Pána mohol aj v spomínamej situácii na Iodi povedať: **Nebojte sa!**

Možno aj v tvojom živote nastala situácia, kedy je zamračené, nevidieť slnko ani hviezdy a ty sa nevieš orientovať. Blúdiš v neistote trny a beznádeje života. Pohliadni s vierou na Pána Ježiša Krista, Hviezdu jasné a rannú, a aj tebe svitne na nový počiatok života.

Ked' mudrci spomínani v úvodnom verši zazreli hviezdu, preveľmi sa zaradovali. V čom spočívala ich radosť? Nie v samotnej hviezde, ale v tom, čo oznamovala. že pre ľudí žijúcich v tme sa narodilo Svetlo - Spasiteľ, ktorý zachráni svoj ľud od ich hriechov (Mt 1,21). K tomuto zachránenému ľudu môžeš patriť prostredníctvom viery aj ty. A potom to už nebude len pohľad na nebeský oceán hviezd, čo bude v tebe vyzvalať údív.

Biblia je tým, čím bola oná hviezda pre mudrcov od Východu; hoci by sme aj strávili čas pozorujúc pohyb a obdivujúc jej krásu, ak sa nedáme ňou priviesť ku Kristu, nič nám neprospeje. (T. Adams)

Vladimír Azor

v šťastném společenství, než pribíja rozepre mezi jejich pastýri a zavdaly pribíjanu k rozchodu strýce a synovce. Abraham pokračoval na své cestě ako poutník a cizinec ve výře v Boha osamocen, kdežto Lot si vyzvolil cestu se světskou moudrostí a v bezbožném prostředí. Lesk světa zaslepil jeho zrak a vzbudil v něm touhu a myšlenky na bohatství a přátelství. Jeho první krok zpět do světa nastal, když rozobil stany až k Sodomě. Bylo to jen otázkou času, kdy se Lot s celou svojí rodinou usídlil ve městě.

Bylo to město bohaté, překypující vezdejšími požitky, kde lidé "já" nalezlo plné uspokojení v bezstarostném klidu a obyvatelé si lehkovážně hleděli život co nejvíce zpřjemnit. A jakmile zaujal Lot své místo v Sodomě, byl styk s osamělým Abrahalem přerušen. Lot zaujal v Sodomě význačné postavení. Netrvalo však dlouho a Bůh ve své moudré prozřetelnosti dopustil, že Lotem vyvolený pohodlný život byl narušen. Zapletl se do sporu, který vedl sodomský král s okolními králi, Lot byl zajat a jedině šlechetným zásahem Abrahámovým byl opět ze zajetí vysvobozen. Bůh se nad bloudícím Lotem smíval, ale tato vážná Boží řeč se minula účinkem.

Tak tomu často bývá i v našem životě, že pro přízeň a věci tohoto světa přeslechneme řeč a úmysly Boží. Lot se vrátil znovu do města, aby tam dosáhl dřívějšího postavení a nových úspěchů. Dostalo se mu tam vážnosti a cti i bohatství tohoto světa. Také pro zajištění jeho rodiny poskytovalo město a prostředí slibné výhledy do budoucna. Lot však zapomněl, že jedině Boží požehnání zbohacuje beze všeho trápení. Neočekávaně přišla na Sodomu i na Lota a jeho rodinu doba navštívení a zkázy. Dostavilo se ovoce a následky Lotova nevěrného života, žeň jeho ne-

DVA RŮZNÉ ŽIVOTY (Jr 21,8)

Jeden život máme - a ten je tak krátký - ani jedna chvíle nevrátí se zpátky... zpíváme v jedné písni.

Zvláštní pozornost ve Slově Božím zasluhuje život a životopis Abrahámovu a Lotův, ktoré všichni dobре známe, ale snad jsme z jejich životů čerpali málo ponaučení pro nás vlastní život. Tito dva muži konali společně svoji životní pouť po dlouhou dobu ve vzájemne shodě a

véry, neposlušnosti a touhy po světské významosti a po zbohatnutí. Jaký to opak Božích cest a Jeho moudrosti při hledání Boží vůle. *Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, své pak duši uškodil?* (L 16,26) Svědectví otcova života bylo bezmocné, když nastala chvíle a nutnost, aby jeho žena, dcery a zeťové byli vyvedeni ze zlořečeného města. Jeho prosby a varování vyzněly naprázdno, zeťové je považovali za pouhý žert. Účinky světského života mají pro rodinu nedozírné následky.

Takový věřící, který není živým svědectvím a příkladem proti zlu, které ho denně obkloupuje, stává se neúčinným, nemůže být varovným signálem blížícího se nebezpečí a Božího soudu. Že Boží soudy brzy stihnu tento bezbožný svět, je podle Božího slova jasnou a pravdivou skutečností. Kéž náš přikladný život je pravdivým a významným svědectvím našim dětem a okolí, ve kterém žijeme. Jednou mluvil Bůh a my bychom Boží slovo měli slyšet dvakrát!

Z bohatství, které Lot za svého pobytu v Sodomě získal, pro něž ztratil mnohá Boží požehnání duchovní a věčná, neměl jen škodu, ale i trápení (2Pt 2,7-8). Získané pozemské bohatství musel rychle opustit, protože ještě před jeho očima padlo za oběť plamenům. Tato událost má co říci i nám, kdybychom se pachtili za uznáním a bohatstvím tohoto světa, mimo abychom toužili shromažďovat bohatství pro věčnost, kam nedosáhne žádný zloděj, ani mol a rez. Prosme o moudrost a střízlivost, aby o nás neplatilo ono osudné "blázne" jako o bohatci z L 12,19-20. Měl v domě Lot místo pro Boží oltář?

Ani Lotova žena neušla záhubě. Boží milost ji nutila opustit město, nad nímž již visel meč Božího soudu. Stačilo však ohlédnutí zpět na Sodomu a stihl ji Boží soud - stala se solným slouolem. V ohni

Božího soudu lehly popelem všechny pozemské statky, pouze Lotovi a jeho dvěma dcerám Boží milost zachránila holý život. Ovoce celé Lotovy práce a námahy strávily plameny soudu. Jak je tomu v našem životě? Zkouejme svá srdce a životy před svým Pánem a varujme se toho, abychom nebyli srdcem v Sodomě, ale abychom svědectvím svého života zřetelně dokazovali, kdo je naším pokladem (Mt 6,21; L 12,34). Jak je důležité dbát na Boží slovo (J 14,24; 1M 19,17; L 17,28-30).

Boží soudy se blíží. Neměli bychom si denně klást otázku, po které cestě jdu právě já? Chodím jako Abraham, oddělen od světa a jeho marnosti, v poslušnosti Božího slova, anebo se podobám Lotovi, pachtím se po pomíjející zemské slávě, bohatství, uznání po způsobu tohoto světa, které má tak krátké trvání? (1K 7,31).

Všichni my zajisté ukážati se musíme před soudnou stolicí Kristovou, aby přjal jeden každý to, což skrze tělo působil, podle toho, jaká byla čí práce, budť v dobrém nebo ve zlém". (2K 5,10).

Josef Slepánek

Zdvihni ma výš... a všetkým sa mi staň

Ked som sa nedávno prehrabával v archíve kresťanských piesní, zaujali ma dve, ktoré by mohli byť mottom pre tento nový rok. Zhodou okolnosti alebo lepšie povedané podľa Božej režie jedna pieseň je česká a jedna slovenská. Stále mi teraz tieto piesne znejú v duší: **Zdvihni ma výš a ...staň sa mi všetkým.**

Je to heslom olympijských hier - vyššie, rýchlejšie, silnejšie! Odjakživa to bola tůžba človeka, aby dosiahol čoraz viac, dostal sa vyššie, bol rýchlejší a sil-

nejší. Pýtame sa: Sú hranice takýchto pretekov? Zrejme áno, pokiaľ ide o kresťanove tůžby. Cirkevný učiteľ Augustín povedal známu vetu: **Nebude šťastná ľudská duša, kým nespočinie v Bohu.** Nuž, spočinutie v Bohu, to by malo byť cieľom, hranicou každého kresťanovho snaženia. Pravdaže sami sa k tomuto cielu jednoducho nedopracujeme. Už žalmista Šalamún tieto tůžby vyjadril v modlitbe - **Tiahni ma a pobežíme za tebou!** Môžeme túto modlitbu rozšíriť: **Zdvihni ma výš, kým nespočiniem v Tebel Obrazne povedané - už dnes sú veriaci ľudia v zmysle listu apoštola Pavla do Efuzu posadení s Kristom v ponebeských alebo rovno v nebeských priestoroch.** Pravda je však taká, že duch sice niekedy naozaj býva akoby už v nebi, ale zemská príťažливosť nás v tele neustále tlaci k zemi. Je tu akýsi rozpor. Jedno chce duch a iné sa deje v ľudskom tele. Výsledkom je tůžba po slobode, po lete holubice kdesi výš a výš, kdesi veľmi ďaleko, preč od problémov zeme, rovno do Božieho náručia. Tam už nebudú žiadne starosti, ani sklamania a býrky, tam nás čaká dokonalá radosť a pokoj. Bude samozrejme tak, keď si nás povolá Pán skrzesmrt alebo pri Jeho druhom príchode. No už našou dnešnou tůžbou by malo byť - **zdvihni ma výš!**

Kedysi som tú druhú tůžbu vyjadril vo veršoch: *Ked' Teba mám, mám všetko a mám dosť.* Mať všetko, po čom srdce túži, je prirodzená tůžba človeka. Aj tu sa však pýtame: Je tu pre takéto želanie dajaká hranica? Uvediem jeden malý príklad: Akýsi pán vyhral v lotérii rovný milión korún. Neušiel pozornosti novinárov a tí sa ho okrem iného opýtali: Čo vám zíšlo na myseľ ako prvé, keď ste sa dozvedeli, že ste vyhrali milión? - Ako vyhral druhý, znala odpoveď. Áno, človek chce mať viac a viac a chcel by

mať na tomto svete aj všetko v oblasti hmotných a duchovných bohatstiev. Aj kresťan môže túžiť mať v duchovných veciach viac a viac. Ale nebude nikdy spokojný, kým sa mu Pán Ježiš nestane naozaj všetkým.

Malo by to byť našou každodennou rannou modlitbou: - **Pane, staň sa mi všetkým!** Prídu chvíle zápasov s hriechom, prídu býrky a nepokoje, ozve sa bolest, možno celkom nečakaná, možno príde tá najťažšia z chvíľ a budeme sa uberať cestou večnosti.

**Kam sa potom duša zadívá,
keď sa ozve zima mrázivá?**

**Pán Ježiš keď srdce zahreje,
roztopia sa chladné záveje.**

Keď nám bude Pán Boh a Pán Ježiš všetkým, nech príde čokoľvek, nemusíme sa báť zlého, vedť s nami bude Vŕťaz z Golgoty. A keď je Pán Boh s nami, kto si môže trúfať byť proti nám?

Rozbehne sa nový rok. Pomaly sa končí storočie i milénium - tisícročie. Už nebudem písat tisic deväťsto... Je nám tak trochu z toho smutno, no keď sa oprieme o nepremenného v čase Pána neba a zeme, nemusíme sa báť premien času či okolností. Želajme si len - **Tiahni ma výš a všetkým sa mi staň!**

Ján Kučera

ŽIVOTNÍ POJISTKA

Jsem jist, že ani smrt ani život, ani anděl ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odložit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Římanům 8,38.39
Náš život je samé riziko. Proto se dnes lidé rozhodují uzavřít pojistku na téměř všechny eventuality. Kdo má dost

peněz, aby se pojistil ze všech stran, může žít pokojně.

Bojím se však, že na největší riziko většina lidí zapomíná. Jen si to připomeňte. Budete-li např. žít na této zemi 70 nebo 80 let, budete po tuto dobu pojistěni. Ale žádná společnost nepočítá s tím, co je před vámi, tzn. s věčností.

Až budete muset opustit tuto zemi, ochrání vaše životní pojistění vaše nejbližší příbuzné před finančními problémy. Ale vy budete muset stanout před svým Stvořitelem. Jaké bude vaše pojistění? Největší riziko, se kterým žije každý člověk, je možnost věčné záhuby. Riziko znamená možné nebezpečí. Ale setkání s Bohem není pouhá možnost, tomu se nelze vyhnout. Jste si jisti, že se pak setkáte s ním jako se svým Spasitelem? "Uzavřeli" či "podepsali" jste věrou v Pána Ježíše pojistění na věčnou blaženosť?

Kolik stojí takové pojistění, které platí na věčnosti? Je nám nabízeno zdarma. Je to možné proto, že Pán Ježíš na kříži za nás zaplatil všechno. To jediné, co po nás Bůh chce, je, abychom podepsali, tzn. věřili jeho slovu a přijali Pána Ježíše jako Spasitele.

NzD 14.2.1997 přel. tp.

O Knihe a tebe

Kniha, ktorá sa zdá byť celkom nanič, leží v poličke a ty si ju vôbec nevšímaš. Leží tam poslušne a tak dlho, čaká však, kedy ju vezmeš do rúk a začneš čítať.

Viem, je to dosť ľažké zobrať si knihu do rúk, začať čítať, keď v hlave ti víria mnohé myšlienky: "Zajtra bude zemepis, dejepis - samé nové veci sa mám učiť; ešte ani sloh nemám napísaný a mama chce, aby som aj riad umyl. A naviac, tá

kniha ma vôbec nezaujima!" - odvrkol by si, keby som ti ju pripomenula.

Ale na svoje problémy teraz zabudni a skús ma chvíľu počúvať. Chcem Ti hovoriť o Knihe... Možno si už o nej počul. Je plná príbehov ukazujúcich na nás život. Je tam napísané ako žijeme. Ako žijem ja, ako žiješ ty, áno ty, čo ma v tejto chvíli pozorne počúvaš i ty, čo sa práve nudíš a táto moja Kniha ťa vôbec nezaujima. Sú tam príbehy pre nás všetkých. Jeden vám teraz poviem: Je jedna veľká záhrada a v nej plno ovocných stromov. Medzi nimi chodí pán záhrady a s ním aj záhradník, ktorý má túto záhradu na starosti. Ako sa tak prechádzali, bol tam jeden strom, ktorý ešte nedal pánovi úrodu. Pán hovorí záhradníkovi: "Vytí tento strom, pretože nemám z neho žiadny úžitok." Ale záhradník mu odpovedal: "Pane, nechaj ho tu ešte chvíľu, možno predsa dá úrodu. Ak nedá ani po čase, ktorý mu dás, vytнем ho." Pán súhlasi. Toto je koniec môjho krátkeho príbehu z Knihe ležiacej na poličke. A... vieš kto je vlastne ten strom? Nie, nemusíš mi hlas odpovedať. Na túto otázku si daj odpoveď každý sám.

Teraz zasa na chvíľu preruš premyšľanie a skús mi venovať ešte trochu pozornosti. Tak tá Kniha okrem príbehov má veľa - veľa rád, ponaučení i povzbudení. Ale hovorí aj o tom, čo si vyviedol včera doma a že sa to jej autorovi vôbec, ale vôbec nepáči. A vraví tiež aj to, aký dostaneš trest a čo si zaslúžíš. Ten trest je na 4 písmená, začína sa na S a končí sa na Ľ. Nie je v tom slove ani jedna samohláska. Vieš čo to je? A vravíš, že ťa to desí? Je to prirodzené. Ale tá Kniha nehovorí len o treste, hovorí aj o tom, ako sa mu môžeš vyhnúť a čo máš urobiť. Táto kniha sa nazýva Biblia a jej autor je Boh.

Žiješ len chvíľu na tejto zemi. Teda sa

dobre rozhodni, ako budeš konať, aj ako budeš žiť. No tak čo? Oprášiš tú Knihu a vezmeš si ju do rúk, alebo zostane tam ďalej ležať bez povšimnutia? Hmm... Rozhodni sa sám!

Lucia P.

Na záver treba ešte pripojiť niekoľko vied osobného vyznania 13-ročnej autorky, našej mladej sestry Lucie a prečitaná úvaha dostáva ešte iný rozmer: "Toto je slohová úloha, ktorú som písala do školy na tému KNIHA. Po napísaní tejto práce som sa veľmi tešila na hodinu slohu. Keď prišiel ten deň, pred hodinou som cítila akúsi trému. Myslela som si, že keď to budem čítať, bude sa mi triasť hlas. Ale po krátkej modlitbe to všetko prešlo. A ja som mohla s istotou v hlase všetkým prečítať, čo si myslím. Všetci v triede, ba dokonca i ti, ktorí do teraz neprejavili záujem o Boha, ma pozorne počúvali. Po dočítaní slohu nastalo v triede ticho. Všetci nad niečim pre-mýšlali a aj vyučujúca paní učiteľka bola ticho a hľadala do neznáma ...

Videla som, že im nie je ľahostajné to, o čom som čítaла. Som vďačná môjmu Pánovi Ježíšovi, že i takýmto spôsobom som mohla oboznámiť ľudi okolo mňa o Ľom a o Jeho Slove pre nás."

čj

Svedectvo sestry Neklapilovej

Pochádzam z katolíckej rodiny. Matka bola nábožná žena, chodila do kostola a snažila sa žiť dobrý život; otec do kostola nechodil, a hoci sa mimoriadne nesnažil, bol dobrý, starostlivý, staral sa o rodinu a mal nás rád. Doma sme sa modlili naučené modlitby.

Keď som dospela a vydala som sa, začala som premýšlať, čo bude so mnou po smrti a bála som sa stretnúť s Bohom. Začala som veľmi chodiť do kostola takmer každý deň a snažila som sa robiť dobré skutky, lebo tak som bola vedená, že skrže dobré skutky pridem k spaseniu. Mala som bázeň pred Bohom, a hoci som vykonala všetko, čo sa odo mňa požadovalo, aj tak som nemala istotu spasenia a večného života. Bez istoty som žiť nechcela, a tak som sa o týchto veciach rozprávala s paní Šubinovou. Tá mi povedala o istote spasenia v Pánovi Ježíšovi, ktorú ona už mala. Nemala som pokoj, tak som si požičala Bibliu. Nechcela som inú, len katolícku, lebo som sa bála, že ona má zlú Bibiu. Skúmala som svoju Bibiu a porovnávali sme si ich a zistila som, že aj v mojej Bibii je napísané, že spasenie je z milosti, nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil.

Po roku nášho stretnávania sa a skúmania Biblie som bola usvedčená Božím slovom, pretože svedectvo ľudí som priala nechcela. Uverila som Božiemu slovu, ktoré hovorí: Kto má Syna, má život a kto nemá Syna, nemá života. Toto Boh povedal o svojom Synovi, a ja som tomu uverila.

Bolo to jedného rána, keď som uverila a hned som utekala k sestre Šubinovej. Ona sa zlakla, prečo tak skoro k nej idem, či sa niečo doma stalo. Ja som mohla povedať, že sa stalo niečo, ale so mnou, že som uverila.

Potom sme podakovali Bohu, ale modlila sa iba ona, lebo ja som sa nevedela modliť v duchu a v pravde. Hoci som pritom plakala, bol to pláč radosti.

Potom ona skúmala, či je tomu tak. Pýtala sa ma, či si už môžem privlastniť večný život. Ja som jej s istotou povedala, že áno. Ona sa ma však pýtala, že na akom základe. Povedala som, že na

základe Božieho slova z Jánovho evanjelia 5. kapitoly 24 verš: *Ameň, ameň vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života.*

Ďalšia jej otázka bola, či verím, že som dieťaťom Božím. Povedala som že áno, ale jej to nestačilo. Pýtala sa opäť, že na akom základe tomu verím. Povedala som, že aj to je napisané v Božom slove - tým, ktorí ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božimi. Potom ma objala a prijala ako svoju sestru.

Svoju vieru som išla vyznať aj mojej priateľke, ktorá už chodila do zhromaždenia, ale ešte neuverila. Namiesto toho, aby sa tešila, začala plakať, že som ju predišla.

Hned na druhý deň som išla do zhromaždenia (bola to nedel'a) aj s mojim malým păťmesačným synom, kde ma s radosťou privítali a pýtali sa ma, či ma môžu nazývať sestrou. Povedala som, že áno.

Potom ma čakalo veľké prekvapenie, lebo do zhromaždenia prišiel môj manžel a matka, ktorí sa dozvedeli, že som išla tam, a hned som aj mohla trpieť pre svojho Pána, ktorého som prijala. Vzali ma zo zhromaždenia s krikom k mojej matke, kde ma už čakala celá moja rodina a chceli mi vziať môjho Pána. Všetci kričali, a ja som nevedela, čo chcú, ved' som nič nespravila, len som uverila Bohu. Len na jedno slovo som sa zmohla, že je napisané - *ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť Božie kráľovstvo*. To ich ešte viac popudilo k hnevuu.

Potom nastalo deväťročné súženie. Nemohla som chodiť do zhromaždenia ani sa stretávať s veriacimi. S manželom som si nerozumela, lebo som už s ním nechcela chodiť na zábavy. Povedal mi, že ak to neopustím, rozvedie sa so

mňou a deti mi vezme. Mala som dve deti, o ktoré som sa vzorne starala.

Moja viera i v odlúčení od zhromaždenia a veriacich pretrvala a po deviatich rokoch Pán obrnáčil srdce môjho manžela, ktorý mi postupne dovolil chodiť do zhromaždenia. Až potom som bola po krstená - a uverila aj moja dcéra, neskôr môj syn Milan, jeho manželka a dve deti.

Doteraz Pán zachoval vieri v mojom srdci, som radostná kresťanka a svedčím ľuďom, čo sa mi z milosti stalo.

Mária Neklapilová (jk)

Poznámka: Sestra Terézia Neklapilová už nie je medzi nami. Hovoríme o tom na konci zošitu.

VIDĚLI JSTE ZATMĚNÍ SLUNCE?

Již dlouho před touto srpenovou událostí astronomové upozorňovali veřejnost na blížící se zajímavý přírodní úkaz. Lidé si pro ochranu očí připravovali různé tmavé brýle anebo alespoň starší disketu z počítače. Ale odkud se dívat, aby nám nic neušlo, aby třeba mraky nezakryly výhled? K tomu směřuje nás příběh.

Zrovna v té době trávila svůj prázdninový čas v klinu přírody u Božího slova skupina mládeže. Oni také věděli o přicházejícím zatmění a předem si zopakovali vše, co dosud o věci znali. Jeden z nich však chtěl tu událost tak moc vidět na vlastní oči, že neváhal se vydat na cestu až do Rakouska, aby si to pojistil. Ostatní se s ním sice trochu smutně, ale s přáním úspěchu rozloučili.

V hodinu H měli naši mladí nádherný výhled, přestože předpověď počasí v tom kraji ohlašovala převážně zataženo. Celý průběh zatmění od začátku až do konce však nezakryl ani jediný mráček. A ten klučina v Rakousku? Přes zamračenou oblohu neviděl vůbec nic.

Mám za to, že je to výstižný příklad pro verš: *a tak tedy není na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Bohu, který se smilovává* (Ř 9,16).

Můžeme to vzít i jako poučení pro život. Ten náš klučina něco moc chtěl, usiloval si to pojistit (sice neběžel, nýbrž jel autem), ale obloha byla mimo jeho dosah. Ti, kteří zůstali pospolu u Božího slova, zakusili milou Boží péči i obdarování. Jde o to, zda moje touha něco dosáhnout i vynaložená snaha má Boží zaměření.

Petr Zeman

OD ZDROJE K PRAKTIČKÉMU ŽIVOTU

Tak znělo nosné téma biblických úvah na brněnské konferenci. Na dotaz zvídavého novináře, co se tu vlastně děje, bratr Jiří Krejčí mu dal následující vysvětlení:

Účastníci konference si připomněli důležitosť Božího, absolutního světla pro lidský život. Ti, kdo přijali nabízenou Boží milost a odpustění hříchů v oběti Ježíše Krista, mají důležitý úkol: být světlem, které ukazuje cestu záchrany ostatním lidem.

Program akce zahrnoval i večer křesťanských písni, na němž se představila

mládež a zazněl i zpěv dětí. Konference, na které se sešlo okolo pěti set účastníků všech věkových skupin, vyvrcholila slavením památky Pána Ježíše.

Svoji reportáž v tisku pak pan novinář zakončil zajímavým komentářem. "Křesťanské sbory, které se řadí k protestantským církvím, působi v naší zemi od počátku století. Zajímavostí je, že nemají ordinované kazatele."

A teď několik poznámek k probíranému textu.

Bůh je světlo a tmy v něm nizádne není (J 1, 1,5). Uvedený citát je jednou z odpovědí na otázku kdo a jaký je Bůh. Začíná kladným vyjádřením v hodnotovém směru: JE SVĚTLO. Až druhá část obsahuje záporné vymezení: NENÍ v něm TMY. Je to příklad i pro nás. Jak

odpovídáme na otázku: "Co jsi zač?" (např.: jsem nekuřák. Lépe: žiju zdravě, a tak jsem nekuřák.) Ovšem jde o důležitější charakteristiky našeho bytí i křesťanského života. Je to v prvé řadě něco kladného? - Jistě že to může být jen s Boží pomocí. Ten, kdo patří Pánu Ježíši, má žít jako syn světla, aby svítil do svého okoli (Ef 5,8; Mt 5,14).

Už jste viděli sluneční paprsek v temném prostoru? Stojí to za pokus - stačí ho odrazit zrcátkem do komína, pak se může každá baterka schovat. Běží naprostě ostře a rovně jako stříbrná nitka a osvíti každé smítečko, které se mu dostane do cesty.

Zle by bylo s námi, kdyby se v Božím jasu ukázala jen naše špína. Jak je dobré, že Hospodin je světlo mé a spa-

sení mé (Ž 27,1). Tím světlem, které přináší zároveň i pomoc a záchrannu je Pán Ježíš. On řekl: *Já světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdo věří ve mne, ve tmě nezůstal* (J 12,46).

Světlo je velmi zajímavá fyzikální veličina. Stvořitel mu vtiskl takové vlastnosti, které jsou k jeho zpodobnění vhodné. Už v prvních verších Bible je pětkrát řeč o světle i jeho působnosti. Zdali nám to nehovoří o Boží milosti (číslo 5) - která prorází tmu a která se uskutečnila v Pánu Ježíši, jak o tom napsal Jan ve svém pohledu k počátku (J 1,5-17)! Když je o světle řeč potřetí, tak je ohodnoceno jako dobré. Nepřipomíná to prohlášení Pána Ježíše, že nikdo není dobrý, než toliko Bůh (Mt 19,17)?

Vlastnosti světla nenechaly v klidu ani velikány vědy. Isack Newton (známý objevitel zákonů pohybu těles a tedy i "nebeské mechaniky") si představoval paprsek jako dráhu drobounkých letících tělísek - korpuskulí. Aby bylo možno lépe vysvětlit všechny úkazy, přišel Huygens s názorem, že se světlo šíří vlněním pomyslného "éteru", podobně jako zvuk vzduchem. Maxwell to pojal jako vlnění elektromagnetické s velmi vysokým knitočtem. Planck ale přece jen tvrdil, že světlo není tak plynulé jako běžně se pohybující vlny (že tedy ta původní představa korpuskulí nebyla úplně marná) a vyslovil kvantovou teorii, která obě představy spojuje a vytváří nový pojem "foton". Nakonec je třeba uvést i vědce Einsteina, který se světlem počítá jako s určující a konečnou veličinou. Takto se může Bůh jevit i vnějšímu pozorovateli: nevysvětlená podstata, konečná konstanta. Světlo nemá definici, dle účinků lze však vnímat, že je. Bůh je ten, který je (2M 3,14). Lépe je ho však poznat "z vnitřku" jako skryší milosti (2M 33,14-22).

Na závěr se ještě podíváme na barev-

nost světla. To co vidíme jako denní světlo je vlastně směsice různých knitočtů, které lze za určitých podmínek rozlišit a pozorovat jako spektrum. Tu možnost měl Noe (a my máme dosud), když se sluneční paprsky lámalý na dešťových kapkách a bylo vidět duhu. Spektrum světla není však jen pěkné na pohled, z toho se dá udělat i pořádná věda - jak by nás mohli poučit například astronomové. Zajímavé však je, že ze všech těch barev lze vybrat tři, které jsou základní. Jejich smícháním v různém poměru lze zpětně vytvořit libovolný barevný odstín. Moderní technika to nabízí uživatelům v podobě barevných obrazovek televizorů či počítačových monitorů. Odborníci znají také 3 písmena "RGB" - pochází z mezinárodní počítačové řeči angličtiny a znamenají: Red - Green - Blue, česky: červená - zelená - modrá.

Podivejme se, co nám o těchto barvách říká Boží slovo. Červená ukazuje na hřich (Iz 1,18), je to ale i barva krve. Zkuste si napsat na papír červenou barvou nějaké slovo a pak to čtěte přes červené brýle. Co vidíte? Text zmizel. Tak mizí hřich při Božím pohledu přes krev Pána Ježíše Krista. A co zelená? Čteme o travnatých (zelených) pastvinách, při popisu stvoření doslova o zelené barvě (1M 1,36; 9,3; Ž 23). Znamená to pokrm, naději života. Totéž mají darováno v Pánu Ježíši ti, kdo jsou obmyti Jeho krvi.

Ještě zbyvá modrá. Takovou měli mít Izraelští na dolním okraji roucha aby si připomínali Boží slovo (4M 15,38). Pociťuješ únavu dne, klesá tvůj pohled? Hle - modrá barva. Podivej se vzhůru, tam je modrá obloha - jsi občan nebe, kde jsi již v Pánu Ježíši posazen. Jeho slovo tě povzbudí (třeba i napomene) a povede dál.

Vedle viditelného spektra je však ještě

to, co je oku člověka ukryto. Před tou červenou - barvou krve - je infračervená. Ta nás vede do předpradávné minulosti a ukazuje na Beránka, předzvěděného před ustanovením světa (1Pt 1,18-20). A ultrafialová? Ta směřuje do zaslibené budoucnosti, jak piše třeba ap. Jan (1J 3,1-3).

Mohli jsme mít udivující pohled na světlo, na jeho vlastnosti, které svým fyzikálním projevem nás mohou mnohem naučit z velkých Božích pravd. S vděčností se radujme v jistotě spasení, která je dána červenou barvou - krvi PJ a znamená očištění od hřichu. Žijme v zelené barvě života zásobeného Boží milostí a vyhlizejme Pána, který je v té budoucnosti před námi.

Petr Zeman

vé prostranství a uprostřed chrámového prostranství stával chrám. Chrámové prostranství je tedy srdce židovského národa. K tomuto srdci patří jako jeho okoli Jeruzalém a k Jeruzalému patří země Izrael. Bez Jeruzaléma nemůže srdce pracovat a stejně tak bez země Izrael Jeruzalém. Je to jediné tělo. Proto se nepřítel pokouší tuto jedno-

Chrámové náčiní, schrána smlouvy (truhla úmluvy) a budování chrámu

Ať byli Židé během svého dvoutisíciletého vynnanství kdekoliv, modlili se denně směrem k Jeruzalému. Na stěně, která ukazovala k Jeruzalému, visel misrach, neboť "zapomenu-li na tebe, Jeruzaléme, ať uschne pravice má", či přesněji přeloženo "ať na Jeruzalému ztratím svoji pravici" (Ž 137).

Jeruzalém je jen proto svaté město, že v něm leží chrámové prostranství ($400 \times 360\text{m} = 144\,000\text{ m}^2$). Humno pro pozdější výstavbu chrámu koupil král David, aby tam jeho syn Šalomoun mohl postavit dům Boží. Když král Šalomoun zasvěcoval Chrám, modlil se: "Hospodine... ať jsou tvé oči upřeny na tento dům v noci i ve dne, na místo, o kterém jsi řekl, že tam bude dít tvé jméno" (1Kr 8,27,29).

Uprostřed Svaté země leží Svaté město, uprostřed Svatého města chrámo-

tu rozkouskovat, chce, aby mu určité oblasti byly odstoupeny, chce rozdělit Jeruzalém, aby obnažil jeho srdce. Až do dnešního dne je chrámové prostranství pod muslimskou správou, ne patří znova židovskému národu. Dokonce i Zed' nářků jako taková patří muslimům, jen prostranství před ní patří Židům, tak to doholil Moše Dayan roku 1967.

V roce 1948 opanoval Izrael zemi bez Jeruzaléma a r. 1967 Jeruzalém bez chrámového prostranství. V příští válce půjde o chrámové prostranství. Proto se tato válka nazývá Svatá válka. Protože však žijeme v poslední době - oči všech se upírají k příchodu Mesiáše - musíme si uvědomit, že podle Za 1 a Zj 11 musí být nejdříve v Jeruzalémě vybudován chrám a že se znova vynoří chrámové náradí, které zmizelo při zničení Prvního

a Druhého chrámu. Na Titově vítězném oblouku v Římě je sice vidět římské vojáky, jak nesou sedmiramenný chrámový svícen a jiné chrámová náčiní, ale schrána smlouvy zde schází.

Experti, zabývající se biblickou archeologií, jsou zajedno v tom, že schránu úmluvy pro nový Chrám objeví včas. Ani příliš pozdě, avšak ani příliš brzy, protože tyto předměty nejsou určeny pro nějaké muzeum, ale jedině pro chrám. Otázkou zůstává, které předměty se hledají. Ty, které byly původně ve stánku úmluvy, nebo ty, které později dal zhотовit Šalomoun, s výjimkou schrány smlouvy, kterou ponechal beze změny? Když byl Mojžíš na Boží hoře, Hospodin mu ukázal, jak má vypadat Stánek smlouvy (Stan setkávání) a příslušné zařízení. Mojžíš pověřil Bezalele, aby všecko vyrobil přesně podle obrazu, který mu Mojžíš ukázal. Originální předměty zmizely, neboť Šalomoun dal zhотовit nové, nádhernější. Proto ty předměty, které odnesli Římané, jsou ze Šalomounova chrámu. Už když Nabuchodonozor zboril První chrám, nebyla Schrána smlouvy mezi ukořistěnými předměty.

V zápisech z doby, kdy chrám ještě stál, čteme, že král Šalomoun rozhodl, aby pod chrámovým dřevníkem, kde se skladovalo dříví k obětem, byla zřízena tajná podzemní chodba, do níž měli kněží v případě obležení Jeruzaléma ukryt Schránu smlouvy. Proto Schrána úmluvy už nebyla v chrámu, když Nabuchodonozor v r. 587 př. Kr. opanoval Jeruzalém a zničil chrám. Mnozí se domnívají, že chrámové předměty odvezené Římany jsou v podzemních sklepeních Vatikánu. Avšak pro budoucí chrám se nejdříva o předměty ze Šalomounova chrámu, ale o Schránu smlouvy a o předměty ze Stanu setkávání.

Má se zato, že tyto předměty leží do-

sud v originálním stavu v tajné chodbě mezi chrámovým prostranstvím a Kumráinem. S vysoko moderními vojenskými sensory byla tato 20 km dlouhá vzdušná čára z letadla prozkoumaná a prosvícená, a na obrazovce se skutečně ukázaly jisté anomálie, předměty, které nejsou identické s tamějšími skalami. Začátek tohoto podzemního tunelu je pod někdejším chrámovým dřevníkem, 65 m na sever od Skalního dómu, tzn., že chrám nestál na místě nynější Omaryovy mešity. A východ tohoto tajuplného tunelu s oněmi anomáliemi leží naproti kibucu Qualia v jeskyni Dvou sloupů, kde se už nalezlo na 600 měšců z biblických dob se speciálním kořením na kadidlo pro oltář. Žel, tento tunel o spádu 1150 m (z Jeruzaléma 800 m n.m. do Qalie 350 m p.m.) je zasypán kamením.

Protože muslimové, či lépe řečeno, duch, který je pohání, vědí, že k dokonání dějin spásy patří Třetí chrám, vehementně si chrámové prostranství nárokují, aby tak zabránili příchodu Mesiáše - jak říkají. Avšak než přijde ten pravý Mesiáš, musí se objevit nepravý a posadit se v tom budoucím chrámu. Teprvé pak přijde pravý Mesiáš! Nejde tedy vlastně o politiku, ale o Boží vítězství, protože Hospodin zaslíbil, že v Jeruzalémě bude opět stát Jeho chrám a On bude odtud vládnout nad celým světem.

VŽDY PŘIPRAVEN (KE SLUŽBĚ) - (1S 3)

Když jsem byl malý chlapec, byl jsem pionýrem. Moji rodiče tím sice jako křestané příliš nadšeni nebyli, protože věděli, co to znamená, ale povídají to devítiletému klukovi, který z toho má pocit méněcennosti, když všichni ostatní jimi jsou! Patřil k tomu samozřejmě slavnostní stejnokroj, jehož nutnou součástí byl trojdílný opasek s pionýrským zna-

kem na sponě a s heslem "Vždy připraven"! To se mně velmi líbilo, i když jsem tenkrát netušil, že to je vlastně jen ukrazené heslo, které dříve měli na přesce skauti. S timto heslem se váže ještě jedna vzpomínka, a to na Werichovu pohádku o vodníku Čochtanovi. Ten jednou pozoroval rekreyující se lidi na břehu jeho rybníka. Jeho pozornost upoutal jeden tlustý také skaut s timto nápisem na lodičce. A tak si řekl, že ho vyzkouší, zda je opravdu vždy připraven. A on nebyl... Heslo, které měl na svém opasku, bylo pouhým slovem. Ve skutečnosti připraven nebyl. A to je vždy tragedie. Nejen v pohádce, ale i v praktickém životě. A stejně tak je to tragedie i v životě křesťana.

Náš dnešní příběh hovoří o jednom mladém muži, který byl připraven vždy, za všech okolností. V poměrně krátkém textu dnešní kapitoly se pětkrát opakuji slova: "Tu jsem..." A to ne jen tak. Představte si, že člověk po celodenní práci (a Samuelova služba byla celodenní, protože ve stánku se něco dělo po celý den od ranní až po večerní oběť) usíná spánkem spravedlivých. A tu ve chvíli, kdy se blaženě propadal do sladkého spánku, najednou uslyší své jméno. Znám to dobře z dob, kdy jsme měli malé děti, nebo i dnes, když si chci někdy v sobotu nebo v neděli odpočinout po obědě a tu najednou zazní telefon. Přiznám se, že v tu chvíli nemám nejlepší pocity. Ale mladičký Samuel, který ve stánku sloužil, jednal jinak. Samozřejmě nevíme, co si v tu chvíli myslí, ale okamžitě vyskočil a běžel k Eliimu a připraven ke službě se hlásil: "Tu jsem, volal jsi mě!" Ale Eli ho nevolal - řekl mu tedy: "Nevolal jsem, lehní si zase." Šel si tedy lehnout. Ale Hospodin zavolal Samuele znovu. Samuel vstal, šel k Eliimu a řekl: "Tu jsem, volal jsi mě." On však řekl: "Nevolal jsem, můj

synu, lehní si zase." Možná, že v duchu knoutil hlavou, co se to děje - a šel si tedy zase lehnout. Ale volání se ozvalo potřetí. Já bych si řekl, že to je jen přelud, že jsem přepracován - že Eli mě určitě nechce, možná bych se obrátil na druhý bok a snažil bych se usnout. Ale Samuel šel znovu. Byl připraven a nenechal se odradit tím, že Eli ho nevolal. Jeho trpělivost a připravenost se vyplatila. Protože to, co Samuel prožil, pozměnilo celý jeho další život. Tato noc byla noci, kdy byl povolán Pánem Bohem k prorocké službě. Podívejme se tedy na tuto bezesnou noc v jeho životě (možná první!) poněkud blíže:

1. Vnější okolnosti

Mládenec Samuel sloužil Hospodinu pod dohledem Eliho. V těch dnech bylo slovo Hospodinovo vzácné, prorocké videní nebylo časté. (v. 1)

O těchto okolnostech jsme si vyprávěli již v minulé kapitole. Nebylo to doba, kterou by se Boží lid mohl chlubit jako vzácnou dobou. Na konci knihy Soudců si čteme, že si každý dělal, co chtěl. Co chtěli, si dělali i synové Eli, kteří nesli odpovědnost za službu ve stánku v Šílu. Jejich sobectví, svévolé a nemravný život přispívaly tomu, že Hospodinovy obětní dary přecházely u lidí v nevážnost. Není divu, že tedy ani "neznali Hospodina" - že jim bylo naprostě cizí Boží smýšlení o svatosti i o vztazích vůči druhým lidem. A také není divu, že i slovo Hospodinovo bylo vzácné, téměř neznámé a jen zřídka kdy se objevil nějaký prorok, aby přinesl prorockou zvěst. A pokud ano, bylo to podobně jako v případě Eliho jen ohlášení soudu a trestu. Nebylo zde tedy nic, co by Samuele motivovalo k zbožněmu, spravedlivému a bezúhonnému životu a k nezíštné službě Hospodinu.

I my dnes žijeme v obdobných okolnostech. Život většiny "křesťanů" je po-

dobný jako u synů Éli - pojmenovaný sobectvím, svévolí a mnoha jinými neřestmi. Není divu, že pak "nevěřící" jsou odrazeni a právem na tyto nepřistojnosti poukazují. Co je horší, je to, že lidé nepohrdají jen těmito "křesťany" - ale že je znevážen Pán Bůh sám. A i dnes prožíváme to, že skutečné "Slovo Hospodinovo" a "proroctví" je také velmi vzácné. Vědomě ignorují různé falešné proroky, kteří si čini nároky na uznání - těch bylo a bude vždy dost. Tam, kde je narušen vztah k Pánu Bohu, je jeho slovo velmi vzácné - a pokud je, je jen ohlášením soudu a následného trestu.

Byl bych velmi rád, kdybychom i my byli takoví Samuelové, kteří přesto věrně a rádi slouží svému Pánu.

2. Ochota slyšet

Klíčovým momentem této události je Samuelova připravenost slyšet a poslouchat. Jak jsme si již řekli, Samuel stále znova a znova přichází se slovy: *Tu jsem, volal jsi mne.*

Nakonec i starému Élimu svitlo. On kněz, měl vědět především, že je v Božím domě. To znamená, že Pán Bůh je přítomen. Věděl, že nikdo z lidí tu není, a že tedy jediným, kdo zde může mluvit, je Pán Bůh sám. Když tedy Samuel přišel potřetí, *Éli pochopil, že mládence volá Hospodin.* I řekl Éli Samuelovi: *Jdi si lehnout, jestliže tě zavolá, řekneš: "Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší."* A Samuel jednal přesně podle pokynu, který mu Eli dal. A opravdu - Pán Bůh přišel a oslovil Samuela počtvrté.

Kolikrát musí Pán Bůh oslovoval nás, než pochopíme, že je to Boží hlas. V případě Samuelově to bylo proto, že Samuel ještě Pána Boha neznal. Proto také Pán Bůh přichází tolíkrát. Jak je tomu v mému a tvém životě?

Ochota slyšet je velmi důležitá. Proto na ni klade takový důraz apoštol Jakub: *"Pamatujte si, moji milovani bratři: každý*

člověk ať je rychlý k poslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu..." (Jk 1,19). Proto nám také dal Pán Bůh dvě uši a jen jedna ústa. Tu se jedná o ochotě poslouchat všeobecně jako o základní podmínce pro vztahy mezi lidmi. Tím více to platí o vztahu k Pánu Bohu. Pán Bůh k tobě chce mluvit i dnes. Jsi ochoten/ ochotna ho vyslechnout?

Má-li k nám Pán Bůh promluvit, musíme být ochotni ho slyšet. A to tehdy, kdy on k nám mluví. Většinou to nebývá uprostřed shonu dne, uprostřed povinností - ale v tiché chvíli, možná právě pozdě večer, nebo když se probudíme v noci a musíme myslet na to, co jsme prožili. Možná ráno, když vstaneme a otevřeme Boží slovo, abychom si přečetli něco pro dnešní den. Budeme těmi, kdo jsou ochotni slyšet.

Pán Ježíš mnohokrát říkal: *"Kdo má uši k slyšení, slyš!"* (Mt 13,9.43; Mk 4,9. 23; 7,16; L 8,18; 14,35). V poslední knize Bible, v knize Zjevení, čteme v dopisech sedmi sborům sedmkrát: *Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvi!* (Zj 2,7. 11.17.29; 3,6.13.21)

Kdo má uši k slyšení - snad si řeknete, že uši přece jsou právě k slyšení. Ale mnohdy slyšíme a nevnímáme. Jenak proto - že nechceme slyšet - jako děti, které volají rodiče domů nebo po nich chtějí nějakou práci nebo že nám někdo řekne nepřijemnou pravdu. Nebo také proto, že jsme zaneprázdněni něčím jiným. Např. telefonuje-li člověk s někým, obvykle nevnímá své okolí. Mnohokrát se mi stalo, že jsem chtěl slyšet zprávu o počasi. Poslouchal jsem zprávy o událostech, některá mne z nich zaujala a já začal nad ní přemýšlet a na počasi jsem úplně zapomněl. Pak se najednou ozvala hudba - a já nevěděl, jaké bude počasi. Ne proto, že bych byl hluchý - ale že jsem neposlouchal. Je

zde výzva - SLYŠ! Kéž dá Pán milost k tomu, abychom slyšeli, co nám On chce říci, protože to je to nejdůležitější, oč v životě jde. Jednou z mých slabostí bylo, že jsem chtěl slyšet, jak dopadlo utkání, ve kterém hrálo vsetínské hokejové mužstvo. Veledůležitá zpráva - za dva dny to už nikoho vůbec nezajímalo... protože život jde dál. Ale to, co říká Hospodin, jsou slova ryzí stříbro přetavené do kadlubu v zemi, sedmkrát protříbené. (Ž 12,7)

Jsme ochotni ho poslouchat? Kéž by tomu tak bylo.

3. Varování Éliho

V 2,27-36 jsme četli o prvním varování kněze Éliho. Byla to vážná řeč. Ale Éli z ní nevyvodil důsledky pro svůj život. Spokojil se s tím, že řekl svým synům, že nejednají správně. Řekl jim, co jejich činy znamenají. Ale - když v tom pokračovali, nechal je být. Nebyl důsledný jako kněz Hospodinův. Došlo zde ke střetu zájmů - otec a kněz. Jako otec měl své syny rád (což je pochopitelně a správné). Ale jako kněz Hospodinův měl bez ohledu na osobu zakročit a přinejmenším jim zabránit ve vykonávání kněžského úřadu, který pošlapali svým nehodným životem, vyvolávajícím všeobecně pohoršení.

Boží soudy a trest nepřicházejí znenadání jako blesk z čistého nebe. Pán Bůh člověka oslovuje, napomíná ho a trestá ho. A to vicekrát. Nikdo se nemůže vymluvit, že "to" nevěděl. O to nevyhnutelnější a přísnější je trest. Vyplývá to i z toho, co Samuel slyšel:

Hle, já učiním v Izraeli něco takového, že budé znít v obou uších každému, kdo o tom uslyší... Onoho dne uvedu na Eliho všechno, co jsem ohlásil jeho domu, od začátku až do konce... Oznamil jsem mu, že jeho dům odsuzují navěky pro nepravost, o které věděl: Jeho synové přivolávají na sebe zlořečení, on

však proti tomu nezakročil. Proto jsem o Eliho domu přisahal: Dům Éliho nebudé zbaven viny ni obětním hodem ani obětním darem.

Chudák Samuel ležel do rána na posteli, ale zřejmě nespal. To, co slyšel, ho naplnilo hrůzou. Čteme o tom, že se to bál Élimu říci. Ten však na něho naléhal a dokonce ho zavázal přisahou, aby pověděl, co slyšel. Samuel tedy vše řekl. Jaká byla reakce Éliho:

Řekl: "On je Hospodin! Ať učiní, co je dobré v jeho očích."

Zná to velmi zbožně - Éli se zde odevzdává Boží svrchovanosti. Ale přece je to falešná zbožnost. Pravá zbožnost vede k pokání a k vyznání viny - a to zde postrádám. Je to obdobné pouhé přiznání viny, jak tomu bylo v případě Kaina, Achana, Saula či v Novém zákoně Jidáše.

Co z toho vyvodit pro nás život?

Především dbát na Boží varování. Nečekat, že nás Pán Bůh přinutí konat to, co si přeje On, nebo že to nebene se svým ohlášením soudu vážně. Bere ho smrtelně vážně. Jediné, co nás může ochránit před následky našich prohřešků a vin, je opravdové a účinné pokání s vyvozením závěrů pro nás život. Nezapomeňme na to. Pán Bůh nebude posmíván. Co si člověk rozseje, to také sklidí.

4. Růst Božího služebníka

Ve 3. kapitole vidíme názorně růst Božího služebníka. Samuelova služba byla zpočátku velmi jednoduchá. Patřilo k ní být k ruce Élimu a konat jednoduché věci, které mu svěřil. K nim patřilo, jak čteme z textu, také "otevření dveří" do stánku. Zdánlivě prostá, ale velmi důležitá služba. Aby mohli lidé vejít, bylo třeba dveře otevřít. Lidé mohli vidět, že je otevřeno. Tak je to i dnes v našich shromážděních. Když k nám "náhodou" někdo přijde do shro-

máždění, měl by vidět, že jsou zde "otevřené dveře" - že je tu vítaným hostem.

Později Samuel vyrůstal a *Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem*. Rostl v Boží přítomnosti, vždy připraven sloužit Hospodinu. Nedbal na to, jak žijí jiní, nenechal se jimi ovlivnit ve svém odhodlání žít pro Pána Boha.

A pak si ho Pán Bůh povolal. On sám bděl nad tím, že jeho slova lidé brali vážně. Někdy o to příliš usilujeme my sami a býváme zklamáni. Jsme mnohdy otráveni tím, že nás nikdo nebere vážně, že nás nikdo neposlouchá. Je to proto, že se sami chceme hájit, sami chceme dokázat, že máme pravdu.

A nakonec:

Celý Izrael od Danu až k Beer-šebe poznal, že Samuel má od Hospodina prorocké pověření. Hospodin dával vědění i nadále v Šílu, Hospodin se totiž v Šílu zjevoval Samuelovi svým slovem. (v. 20.21).

Není nic krásnějšího, než když člověk vyrosté pod Božím vedením. Není to najednou - a není to naším úsilím. Na nás je jen to, abychom byli ochotni slyšet Boží hlas a byli ochotni jemu sloužit. Kéž nám k tomu Pán dává milost.

Tomáš Palá

Doporučujeme - informujeme

Erwin W. Lutzer: Neprítel ráje

Co nebo kdo je satan? Je to archetypální princip, či konkrétní andělská bytost? Má pouze symbolickou, popisnou a spekulativní hodnotu, nebo jde o skutečnou nezávislou bytost? Jaká je jeho úloha a moc? Podléhá jeho působení Boží vůli? na tyto a mnohé jiné otázky autor v knize odpovídá.

V roce 1999 vydal Návrat domů, P.O.-Box 25, 150 00 Praha 5.

Luboš Pavel Křesina: Modlárství stará a nové

Je to svým způsobem jedinečná kniha, protože autor měl odvahu naplně (někdy snad až příliš naplně) říci, co se ostatní jen domnívají či nad čím kroutí hlavou: že totiž církev je v dnešní době prosycena modlárstvím. Autor vysvětluje, co je to modlárství, dále ukazuje, jak se rozšířilo v církevnickém křesťanstvu, především v katolické církvi. Ve druhé části analyzuje fenomén posledních dvaceti let: psychologizaci křesťanstva a upozorňuje, že se jedná v podstatě opět o modlárské nahrazení Boha "jástmí". Ve třetí části se zabývá biblickým pohledem na boudoucnost modlárství, analyzuje pojem Babylon a vysvětuje, co Písmo pod tímto pojmem myslí. V poslední podkapitole, která se jmenuje "Bludné kulty" odpovídá autor na otázku: Jak poznáme bludy a sekty záhuby?

Knihu doporučuji s poznámkou, že autorovy soudy a vývody jsou naprostě kategorické a ne vždy přesné. Přesto je její poselství velmi důležité, neboť nám může pomoci odolat nástrahám moderního modlárství.

V roce 1999 vydal autor, expeduje A-Alef. 270 stran, doporučená cena je 95 korun.

Josef Kurz: Kristus život nás

35 let musela tato kniha čekat na své zveřejnění, aby se dočkala celých 9 let po autorově smrti. Původní název knihy v rukopisu mluví za vše: "Křesťanská etika". Autor si z řady knih, které napsal, tuto cenil nejvíce.

V roce 1998 vydalo vydavatelství A-Alef, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. Knha má 220 stran a její doporučená cena je 90 korun.

Připravil Petr Vaďura

Zprávy ze sborů

OLOMOUC

Bratr Jan VALERIÁN z olomouckého sboru se dožívá z Boží milosti požehnaných devadesáti let. Narodil se 11. listopadu 1909. Svého Pána a Spasitele přijal spolu se svou ženou Marií v roce 1950. Vychovali v lásce čtyři děti. Pán mu dopřál poznat nejen šest vnoučat, ale i čtyři pravnoučata. Na modlitbách oba předkládají, aby všechny tyto děti nalezly milost a nový život v Pánu Ježíši. Pro vysoký věk už nemohou navštěvovat svůj sbor. Mají však hodně magnetofonových záznamů z konferencí, kterých se v minulosti účastnili. Je to jeho velká radost vracet se znovu k této nahrávkám. Oba manžele navštěvuje sestra Libuše Štanclová a společně tráví modlitební chvíle. Občas se na ně přijdou podívat i mladí ze sboru. Jenom nás Stvořitel určuje délku našich životů. Je na Jeho vůli a milosti, na jaký čas nám tu tatínka i maminku zanechá.

Za sourozence a za všechny naše děti
Marie Voráčová, Prostějov

101. narodeniny

Milá sestra KATARÍNA PASTORKOVÁ z Moravského Lieskového sa 9. 11.1999 z Pánovej milosti dožila šťastných 101 rokov, a to v celkom dobrém zdraví. Jej domácim zhromaždením je zbor v Novom Meste nad

Váhom. Sestra pochádza z rolnickej rodiny. Pána Ježíša prijala v tridsiatich rokoch svojho života. Celý svoj život bola slobodná. Od roku 1955 pomáhala vychovávať 4 osirotené deti už zomrelej sestry Kataríny Štefaničovej. Celý jej duchovný život sa nesie v znamení radostného vyznávania, že i ju Pán Ježíš vyučil. Toto vyznanie má v srdci, ako i v jasnej mysli a na jazyku každý deň. Teší sa zo slávnej budúcnosti s Pánom a všetkým, ktorí ju navštívia, to aj jasne prejaví. Do 80. roku svojho života ani nepoznala, čo je choroba, a jej životný elán jej skutočne môžu závidieť i mnohí mladí ľudia. Sestra Katarína je pre nás neustálym povzbudením a za takéto sestry Pánovi úprimne ďakujeme.

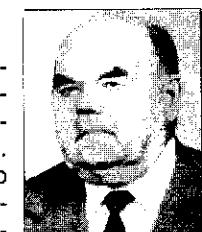
NITRA

Spomienka na brata Pavla Hudeca

Narodil sa v Badíne pri Banskej Bystrici 13.6.1909 v rodine, kde bolo 12 detí. Z otcovho druhého manželstva sa narodila ešte jedna sestra. Prežil veľmi ľažké detstvo v tvrdej práci so staršími bratmi a dospelými mužmi. Chodil 3 roky do maďarskej školy, kde učiteľkám nerozumel a len 3 zímy do slovenskej školy, lebo v lete musel pášť dobytok.

V r. 1933 sa priženil do Čeloviec. S manželkou Annou prežili 66 rokov. Mali 3 deti, synov Jána a Pavla a dcérę Milu. Tvrdio tu pracoval ako rolník na mäloúrodnej pôde.

V r. 1946 sa presťahoval s rodinou do Šíah, kde v r. 1951 počul od br. Králika jasné evanjelium. Činil pokánie a odsvedal sa v zhromaždení Pánu Ježíšovi, v čom ho doma v súkromí krátko predtým predila jeho manželka. Po obrátení

s veľkou túžbou číhal Bibliu, najmä Nový zákon. S radosťou chodil do malého zhromaždenia (vtedy zakázaného) s manželkou a malou dcérkou, neskôr i so starším synom.

V r. 1956 sa prešťahoval i s manželkou do Nitry, kde prežíval veľkú radosť zo spoločenstva v kresťanskem zboru. Slúžil v ňom, ako i v iných zboroch, Božím slovom, najmä ako nadšený hlásateľ evanjelia. Horivo ho zvestoval všetkým, ktorým mohol, i spolupracovníkom. Za to vo vtedajšej pre pravých kresťanov ľažkej dobe vytrpel mnohú nepriazeň, protivenstvo i hmotnú ujmu. Ani to ho však neodradilo od verného svedectva o Pánu Ježišovi. Na jeho svedectvo sa obrátilo niekoľko ľudí, okrem iných na Čelovských lazoch sestra Buková a v Badíne jeho nevlastná sestra Anna Kmeťová s tromi deťmi.

Po celý život sa prejavoval ako zručný staviteľ. Ako 79-ročný s radosťou privítal možnosť výstavby zborového domu v Nitre a svojím nadšením a vytrvalou každodennou pracou bol po 7 rokoch príkladom ostatným mladším pracovníkom. V posledných rokoch mu sily postupne ubúdali, až si ho Pán povolal 24. októbra 1999 do nebeského domova vo veku 90 rokov. Na pohrebe s hojnou účasťou veriacich, pribuzných a známych poslúžili Božím slovom bratia M. Neklapil a V. Azor.

Pri spomínaní na jeho život nám ostane v hlbokej pamäti jeho verność v chodení do zhromaždenia, vytrvalosť a záľuba v čítaní Božieho slova, ktoré bolo jeho základnou literatúrou, schopnosť napomínať tak, že sa napomínaný nemohol uraziť a to, že poskytol otvorený dom pre všetkých, čo potrebovali pohostenie, spoločenstvo, útulok. **Pamiatka spravodlivého je na požehnanie** (Pr 10,7). *jh, ik*

Augustové odchody do večnosti

V auguste 1999 odišli k Pánovi: zo zboru **Modra** brat **Baltazár Baxa** vo veku 90 rokov a zo zboru **Devínska Nová Ves** sestra **Alžbeta Vrabčeková** vo veku 80 rokov.

O bratovi **Baxovi** sme písali nedávno v súvislosti s jeho deväťdesiatkou. Bol ešte celkom svieži a poniekto ri si myslí, že tu bude do stovky. Pán však rozhol dol inak. Po krátkom zoslabení a pobute v trnavskej nemocnici si ho povolal do svojej slávy, kde je aj cieľ našej púte.

Sestra **Vrabčeková** bola tichá, nenápadná, ale pracovitá v Božom diele, modliaca sa za jeho napredovanie. Budete iste chýbať v zbori i v rodine a my už len prosíme Pána, aby dal aj na jej miesto náhradu a pridal ešte k výkúpeným, kym trvá leto Bozej milosti.

Ján Kučera

ČESKÝ TĚŠÍN

Z českokrumlovského zboru odvolal Pán v září 1999 sestru **ANNU MROZKOVOU** ve věku 79 let. Stalo se tak po těžké vleklé, téměř pětiměsíční nemoci. V době její nemoci jsme si připomínali mimořádné výročí 90 let činnosti bratrského hnutí v ČSR a zejména na Ostravsku a Těšínsku. Bylo to mocné a velké duchovní probuzení našich otců a matek. Nejen jednotlivci, ale celé rodiny přijímaly Boží milost skrze dílo našeho Pána Ježíše Krista a zažily zázrak duchovní proměny a začlenění do společenství církve (Sk 2,41-42).

Naše sestra **ANNA MROZKOVÁ** vyrůstala v ovzduší "velkých věcí Božích". Byla u toho. Byla dcera bratra Aloise Rodowského, ktorý patril k významným

osobnosťmi bratrského hnutí minulé doby. Pán bratra Rodowského spolu s bratrem Josefem Mrozkem použil ako mocné nástroje duchovního probuzení v našem regionu. Sestra Anna se provdala za bratra Jana Mrozka, takže se takto spojily dvě velké rodiny zapojené v díle Pána. Spolu se svým manželem pokračovali v díle Pána zejména ve sboru Český Těšín. Milovala svůj sbor a sloužila mu. Byli příkladem v přijímání návštěv, zejména zahraničních, což bylo v minulé době dost obtížné.

V roce 1977 manželé Mrozkovi přijali do svého domu stárnoucí rodiče Emiliu a Aloise Rodowských a pečovali o ně 16 let do doby, kdy je Pán odvolal (ve věku 97 a 96 let). Leden 1999 byl pro sestru Annu a celou její rodinu těžkou zkouškou. V té době Pán odvolal na věčnost jejího mladšího syna Jana ve věku 53 let. Tato bolest a žal se promítly i ve zhoršení jejího zdravotního stavu.

Odchodem sestry Anny Mrozkové odchází poslední jedinci minulé doby, kteří stáli příkladem ve službě věci Boží. "Následujme jejich viry" (Žd 13,7).

Jaroslav Kmášek

BRATISLAVA

Z Devínskej Novej Vsi pri Bratislavе odišla do nebeského domova sestra **TERÉZIA NEKLAPILOVÁ**. Stalo sa tak 8. júla 1999 v nedožitých 89. rokoch. Odišla ticho a skromne, v plnej istote, že ju volá k sebe Pán Ježiš Kristus.

Sestra Neklapilová už ako mladá žena vážne hľadala Boha a on sa jej dal nájsť. Svedectvo o jej živote uvádzame v inom článku.

Babička Neklapilová, ako sme ju familiárne volali, mala nevšedný dar evangelizácie a praktickej lásky. Každého si dokázala získať vľudnym slovom, úsmievom a aj dobrým domácim koláčom. Ako veľmi ju mali radi v dedine i po celom Slovensku svedčí účasť na jej

pohrebe, kde bolo odhadom do štyroch stoviek vykúpených, susedov a známych. Nech je požehnaná jej vzácná pamiatka.

Ján Kučera

HODONÍN

Dne 14. října 1999 odešla do nebeského domova sestra **BEDŘIŠKA LOUCKÁ** v nedožitých 95. letech. Více než 40 roků náležela Pánu Ježiši, kterého věrně následovala. Radostně vydávala svědecí o svém Spasiteli a pokud ji to zdravotní stav dovoloval, její místo ve shromáždění nebylo nikdy prázdné. Dveře jejího skromného bytu byly vždy otevřené pro hosty. Zvláště pak, když se v roce 1983 dostal sbor věřících v Hodoníně do nouze, otevřela svůj byt po dobu šesti let pro shromáždění. Po ztrátě svého jediného syna a později i manžela žila 36 let jako osamocená vdova. Hluboce a vděčně prožívala skutečnost, že Bůh je ochránce vdov a sirotků. Dne 21. 10. za velké účasti věřících a mnoha místních občanů se věřící z Hodonína a Holice se sestrou Louckou rozloučili.

Krátké nato 4. 11. na hřbitově v Poštorné bylo rozloučení s tělesnými pozůstatky bratra **FRANTIŠKA TOMEŠKA**. Bratr také patřil do hodonínského sboru a Pán si ho povolal v nedožitých 80. letech. Z toho více než 60 let Pána Ježíše věrně vyznával jako svého osobního Spasitele. Přestože těžce pracoval, aby jeho početná rodina měla dostatek chleba, shromáždění nikdy neopouštěl. Dobře si uvědomoval slova Pána Ježíše, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem pocházejícím z úst Božích.

Bratr Tomešek nám v mnohém zůstává příkladem.

Václav Kuklínek

BRATISLAVA

4. júna 1999 si Pán života a smrti povolal k sebe do nebeskej vlasti svoju vernú služobnicu ĽUDMILU HRUŠKO-VÚ z Bratislavы. Sestra Hrušková, rodená Záňiová, pochádzala z kresťanskej rodiny v Handlovej. V dome jej otca, brata Záňho bolo mnoho rokov kresťanské zhromaždenie. Po vydaji za vzácnego brata Ľudovítu Hrušku bývala s rodinou v Bratislave. Vychovali spolu troch synov, z ktorých Miloš s manželkou slúžia Pánovi. Dlhé roky trpela srdcovou chorobou, ale kým mohla, vždy navštěvovala zhromaždenia veriacich a aktívne sa zapájala do Božieho diela. Pán jej doprial na tejto zemi 75 rokov a tichý odchod do večnosti v kruhu svojich najbližších. Do stovky vykúpených a známych sa s jej telesnými pozostatkami prišlo rozlúčiť do bratislavského krematória, kde zaznelo aj jasné slovo evanjelia od brata Milana Hrdinu. Kiežby Pán potešil manžela a zachránil celú jeho rodinu pre stretnutie sa s Pánom i s drahou manželkou a matkou.

Ján Kučera

NOVÉ MESTO N. VÁHOM

V 3. čísle časopisu sme uverejnili správu o náhlom odchode miléj sestry

VLASTY BENKO-VEJ k Pánovi vo veku 57 rokov. Teď zaraďujeme do čísla jej fotografiu, aby si mnohí mohli na ňu spomenúť.

VI. Schnierer

POZDRAV Z JUGOSLÁVIE

Nejprve jsem vděčný Pánu, že nám do Jugoslávie zaslále Živé slovo. Je to časopis, který nás povzbuzuje, abychom vydrželi ve víře a očekávání našeho Pána Ježíše Krista. Rád si přečtu všechno a také články od milého bratra J. Ostroluckého o Izraeli.

Tady jsme přežili strašnou leteckou válku 78 dní a nocí. To je už za námi. Žádný z věřících nezahynul, pokud je mi známo. Bylo pokřtěno 13 duší. Velmi těžko se mohlo duchovně pracovat a každý se držel svých sborů. Je jich tu ve Vojvodině kolem 13. Několikrát jsem cestoval do Bělehradu, když byly nálety a tam jsem musel přespát. A když jsem se vracel přes Nový Sad, tak jsem Dunaj přecházel tak, jako je na obrázku. I teď je práce s návštěvou sborů dost těžká. Všude je zpoždění vlaků, pro auta a autobusy je nedostatek benzínu. Do Bělehradu se přes Nový Sad nedá jet, tři mosty byly docela zbořeny. Ani mezinárodní lodě nemohou plout.

Věříme, že se Pán postará o své i v nadcházející zimě, protože On ví, co potřebujeme (Ž 66,8-14) . . .

Váš Vojta Švorc, Subotica

Z OBSAHU XXXI. ROČNÍKU

Poznámka: první číslo znamená číslo sešitu, za lomítkem je číslo stránky.

VÝKLADY

- Od poznání Písem k ...životu (2/1)
- Podriadenosť a kázeň Božích detí (2/3)
- Zase přijdu (2/9)
- K oběti patří pokání (2/27)
- Božia predinva láska (3/1)
- Božia láska v nás (3/9)
- Láska v zbore podľa 1K 13 (3/19)
- Jedna z prednesených úvah (4/13)
- Dva různé životy (4/15)
- Od zdroje k praktickému životu (4/21)

ÚVAHY

- Nermuž se srdce vaše! (1/14)
- Mesiáš a třetí chrám (1/17)
- Genesis (1/21; 2/17; 3/24)
- O paměti (2/5)
- Ako rozmyšľame? (2/7)
- Božie potešenie (2/25)
- Podmínky úspěšného zvěstování evangelia (3/4)
- Pojď za mnou! (3/28)
- Jakožto synové světla chodte (3/33)
- Výchova ke křesťanskému životu (4/5)
- A zazrúc hviezdu... (4/14)
- Zdvihni ma výš . . . (4/16)
- Vždy připraven ke službě (4/24)
- Kdo kupuje; musí platit (4/34)

NÁZORY - POSTOJE

- Predjarné brieždenie (1/1)
- Ještě k závislosti člověka... (1/25)
- O zaměstnání (1/27)
- Bohatstvo, hodnoty a istoty (2/11)
- Závislosť člověka na všem... (2/13)
- Operace budoucnost (4/1)
- Cesta sa končí - cesta sa začína (4/4)

Neboj sa vstúpiť do roku 2000 (4/7)

Pojištění? (4/8)
Životní pojišťka (4/17)

SVĚDECTVÍ - ZKUŠENOSTI

- Máte slovo života? (2/25)
- Jak pokračujeme v internátě (3/27)
- Svedectvo (3/29)
- O Knihe a tebe (4/18)
- Svedectvo sestry Neklapilovej (4/19)
- Viděli jste zatmění slunce? (4/20)

ZPRÁVY - MISIE

- Kresťan, zbor a misia (1/2)
- Pavlovy zásady v misijní službě (1/4)
- Cieľ kresťanskej misie (1/6)
- Misie v praxi (1/7)
- Cirkev a misia (1/9)
- Všetky zmysly do služby Bohu... (1/15)
- Zprávy z Izraele (1/20; 2/16)
- Stretnutie mládeže Kres. zborov (4/10)
- Svedectvo o príprave stretnutia (4/12)

AKTUALITY

- EMAUS - bibl. koresp. kurzy (2/23)
- Bratr Siegfried Reh (3/17)

HISTORIE

- 900 r. od opanování Jeruzaléma (2/21)
- S jistotou do roku 2000 (3/21)
- Teče už chrámový pramen? (3/22)
- Senzačný objav minci (4/10)
- Chrámové náčiní, schrána smlouvy a budování chrámu (4/23)

BÁSNĚ

- Nikdy (2/20)
- Stretneme sa (2/25)
- Na něco jsme zapomněli (4/14)

KDO KUPUJE, MUSÍ PLATIT!

Na to je zjeven Boží Syn, aby zrušil skutky d'ábla.

Podle toho jsme poznali lásku, že on za nás položil svůj život. (1. Janova 3,8, 16)

Každý, kdo chodi nakupovat do supermarketu, ví, že u východu musí projít kolem pokladny, kde se spočítá všechno, co má v nákupním voziku a že to musí zaplatit.

Svět, ve kterém žijeme, je takovým obrovským supermarketem, kde se mohou uspokojit všechna sobecká lidská přání. Majitel tohoto "obchodu" je d'ábel. Jeho nabídka je velmi široká. Každý si přijde na své. Každý tu najde to, co odpovídá jeho chuti. Všechno je povolené. Kromě oddělení majetku, lakovství a žádostí tu existuje také třeba oddělení, kde je široká škála věsteb, horoskopů, spiritistických věcí a nebo jiných nadprirozených sil.

A pak přijde pokladna. Pak už není prostor pro "výměnu". Reklamace, že zboží neodpovídá očekávání, se zde nepřijímají. Cena je vysoká. Nervy jsou na konci, tělo strhané, všechno provádí výčitky svědomí a myšlenky na sebevraždu. D'ábel žene lidi na smrt!

V této bezvýchodné situaci může pomocí jediný. Je to Boží Syn, který přišel, aby mařil skutky d'áblovy. Může a chce zaplatit každou vinu, neboť *krev Kristova... očištěuje nás od všeliké nepravosti.*" Chcete zaplatit d'áblovi vysokou cenu beznadějně poškozeného života? Anebo chcete přjmout Syna Božího, který vám může dát odpuštění, svobodu a věčný život?

NzD 8.10.1997 přel. tp

Pracovníci redakce i administrace tohoto časopisu přejí všem čtenářům do nastávajícího roku Boží milosti:

»Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětí a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvym do příchodu našeho Pána Ježiše Krista« (1Te 5,23)

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/618658 - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšířuje administraci. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/ 0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n. Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snižený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. **ISSN 1210-6526.**